

**MUSLIM
SUNNIT-HANEFIT RELIGION
IN REPUBLIC OF BULGARIA**

**МЮСЮЛМАНСКО СУНИТСКО
ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ
В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

دار الإفتاء العام للمسلمين السنة الأحناف في جمهورية بلغاريا

ЧАРОВ
КРПЧ-037-00-7
gama. 21.11.2018 г.

Изх.№ 35X 00-5/20.11.18/

ДО
КРАСИМИР ЛЮБОМИРОВ ВЕЛЧЕВ председател ✓
ДО
ВАСИЛ МИЛАНОВ АНТОНОВ зам.-председател
ДО
ЕВГЕНИЯ БИСЕРОВА АЛЕКСИЕВА зам.-председател
ДО
ПАВЕЛ ДИМИТРОВ ШОПОВ зам.-председател
ДО
АЛЕКСАНДЪР ПЕТРОВ АЛЕКСАНДРОВ член
ДО
ВАЛЕНТИНА АЛЕКСАНДРОВА НАЙДЕНОВА член
ДО
ДЕНЧО СТОЯНОВ БОЯДЖИЕВ член
ДО
КИРИЛ БОЯНОВ КАЛФИН член
ДО
НЕЛИ РУСКОВА ПЕТРОВА член
ДО
НИКОЛАЙ АСЕНОВ ТИШЕВ член
ДО
ПЛАМЕН ТАЧЕВ ПЕТРОВ член
ДО
РАДОСЛАВА ПЛАМЕН ЧЕКАНСКА член
ДО
СТОЯН МИХАЙЛОВ МИРЧЕВ член
ДО
ТАНЯ ТОДОРОВА ПЕТРОВА член
ДО
ЧАВДАР ЙОРДАНОВ ВЕЛИНОВ член

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Прокламираните с шумни фанфари текстове за справяне с религиозния радикализъм, с борбата с тероризма, маскирана под религиозно верую, с ограничаването на финансирането на радикални религиозни течения застанали срещу държавата претърпяха пълно фиаско . Истината, че това се превърна в един законопроект на ДПС, чрез който те санират съдебни решения, поправят фундаментални грешки в ръководството на Мюсюлманското изповедание,

разправят се с опоненти, които ги разобличават като партия контролираща ръководството на мюсюлманите, лъснаха в последните промени, уж съгласувани и одобрени от религиозните изповедания . Грозната истина лъсна, но тя е твърде добре закодирана и прикрита. С настоящето писмо Ви информираме за престъпния сговор на народни представители спрямо Държавата и общините и религиозните общности, за да може Вие да вземете своето обективно решение за подкрепа на цитираните „ съгласувани” с изповеданията предложения.

Първо и преди всичко със закона се прави пълна deregистрация на съществуващите изповедания в регистъра на СГС, като само БПЦ е пощадена защото тя е юридическо лице пред закона от 2003 год.

Предложенията на Цветанов & Карадайъ :

„17. Параграф шестнадесети систематично да бъде отразен в Преходните и заключителни разпоредби, като в т.3 отпадат думите „и чл.7а”

В предложението представено за съгласуване с изповеданията текста е :

„§ 16. В глава трета „Регистрация” се създава се чл. 20а:

„Чл. 20а. (1) Софийски градски съд прекратява регистрацията на религиозна общност:

1. когато е постановена без да е представен някой от документите по чл. 16, ал.1;

2. по искане на религиозната общност;

3. при нарушение на чл. 7 и чл. 7а /отпада/;

4. когато с дейността си регистрираната религиозна общност системно нарушава другите изисквания на този закон;

5. когато дейността ѝ противоречи на разпоредбите на Конституцията на Република България.

(2) Решението по ал. 1, т.2 се постановява по искане на ръководството на религиозна общност.

(3) Решението по ал.1, т. 1 и т.3-5 се постановява по искане на Дирекция „Вероизповедания” на Министерския съвет или на прокурора.

(4) Решението за прекратяване на регистрацията на основание ал.1, т. 1 и т. 3 - 5 подлежи на обжалване по общия ред."

Когато се премести точката от закона в преходни и заключителни разпоредби, тя става еднократно изпълнена и нито едно вероизповедание не може без да има предоставено време, да отговори на изискванията за нова регистрация, ако не е изпълнило в предишната си тези нови постановки. В буквален смисъл всички 179 регистрирани към момента изповедания се заличават, в това число и това ръководено от Мустафа Хаджи и подлежат на пререгистрация с тоталната намеса на държавата чрез Дирекцията по вероизповеданията.

Отворени и крещящи остават въпросите, кой е парвоприемник на заличените вероизповедания, какво се случва с тяхното имущество, движими вещи, банкови сметки. При безпричинно отнета регистрация по волята на тандема Цветанов & Карадайъ ще настъпи пълен хаос в изповеданията. Нито са предвидени срокове за регистрираните изповедания да отговорят на изискванията на новия закон, нито

този правен абсурд може да отговори на някаква житейска необходимост от защита на националната сигурност.

Тандема Цветанов & Карадайъ решават отколешния проблем на ДПС с Мустафа Хаджи и желанието да го отстранят като подръжник на Фетхуллах Гюлен, и най-вече ревностен последовател на Мюсюлмански братя, но още повече, движението иска то да си пререгистрира изповедание като клон „духовен“ на ДПС и това го правят чрез закон в българския парламент.

Второ много важно и съществено нещо е неразбираемите за никой народен представител думи и текстове по параграф 4 от преходните и заключителни разпоредби на закона за вероизповеданията. Той, уважаеми дами и господа народни представители, се отнася до правоприемството на съществуващите до 1949 година поделения на вероизповеданията и възможността чрез СГС да се установи такова правоприемство със съществуващо към днешна дата вероизповедание. Такова дело има само едно и то се води периодично вече седем години от Мюсюлманското изповедание в последното такова т.д. №1806/2016 год. срещу държавата и общините.

Текста на действащия към момента закон :

„§ 4. (1) Въз основа на искане на регистрирано вероизповедание, директорът на Дирекция "Вероизповедания" на Министерски съвет издава удостоверение относно правоприемствеността между вероизповеданието и съществуващи религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949 г.

(2) Представителите на съответното вероизповедание внасят иска пред Софийския градски съд за установяване на правоприемственост, като представят удостоверението на директора на Дирекция "Вероизповедания" по ал. 1.

(3) Съдът се произнася с решение, което се вписва в регистъра по чл. 18.

(4) Решението може да се обжалва от други регистрирани вероизповедания по реда на Гражданския процесуален кодекс. „

Сега да проследим предложенията на тандема Цветанов & Карадайъ :
„ В параграф 4 ал.3 от ПЗР на закона за вероизповеданията след думата решение се добавя изразят :

„по реда на чл.530 и сл.ГПК, като в този случай разпоредбите на чл. 531, ал2 , чл.534 и чл. 535 ГПК не се прилагат”

Какво означава това :

1.Пряка намеса в работата на независимата съдебна система, разпореждане как съда да не разглежда в исково производство и да установи правоприемство, а направо да впише такова по заявление на някого / по късно ще стане ясно ,на #Кой!, като съда му се отнема законното изискване да събира доказателства за твърдяното обстоятелство пред него в случая правоприемство.

Продължаваме в текста на тандема Цветанов & Карадайъ :
„ Към ал.3 се добавя изречението със следното съдържание :
52. Създава се нов Параграф ..... със следното съдържание :

„Производствата по параграф 4 , ал.3 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за вероизповеданията, които до влизане в сила на Законопроекта за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията не са приключили с постановено решение от СГС, се прекратяват и се разглеждат от този съд по охранителен ред, като исковата молба, по която са образувани, има значение на заявление по смисъла на параграф „„ ал.2 от ПЗР на ЗВ. Останалите производства се довършват по досегашния ред”

Логично е да си зададем въпроса колко точно образувани дела за правоприемство има пред СГС и кои са неговите ищци и ответници? Отговора е много прост и категоричен- само едно такова производство, което е видно ,че ответници са Държавата и общините , а ищец е мюсюлманското изповедание. И как уважаеми господа се пишат закони, указва се на съда какво да прави и му се разпорежда как да гледат делата и дори как и кои точно дела да администрира ,така щото на ДПС и Мустафа Хаджи да им е рахат. Ето само този текст, които е една трета от становището на тандема Цветанов & Карадайъ, е достатъчно да Ви покаже истинската същност на поправките в законопроекта, да се възстанови възможността Мюсюлманско изповедание да осъди служебно ,в охранително производство Държавата и общините в чийто патримониум е имущество придобито и облагородено през 130 години, като музея в Кърджали, Археологическия музей в София, музея на религиите в Стара Загора, безистена в Ямбол и стотици други паметници на културата и обществени сгради. Дори от изопачения текст, няма да разберете какъв е залога на това престъпление по служба, защото както е видно от писмото до държавните мъже и жени тандема извършва национално предателство.

Разказ за същността на сагата с правоприемството на Мюсюлманското изповедание :

„Мюсюлманското изповедание, служебно пререгистрирано от 2003 год. по ф.д. 1659/2003 год. води няколко дела за правоприемство, което да се установи по исков ред по параграф 4 от ПЗР на Закона за вероизповеданията:

1. Дело заведено през 2010 год. срещу Мюсюлманското сунитско ханефитско изповедание в РБългария. Прекратено през 2011 год. поради отказ на МИ от иска;
2. Дело заведено през 2013 год. пред СГС фирмено отделение в охранително производство от 04.06.2013 год.,обезсилено от САС на 12.05.2015 год. по ф.д. №964/2014/;
3. Дело заведено 2016 год. пред СГС- исково производство срещу държавата, общините и частна фирма;

Производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, ТО, VI-6 състав е образувано по предявен от „Мюсюлманско изповедание“ рег. по ф.д.№ 1659/2003г. на СГС срещу Българската държава чрез Министерски съвет, срещу двадесет и една на брой български общини и срещу „Зада“ООД иск по §4, ал.2 от ПЗР на ЗВ за признаване за установено, че ищецът „Мюсюлманско изповедание“ е универсален правоприемник на съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ, едно мюсюлманско духовно училище, две частни турски училища и едно турско читалище, посочени в първоначалната искова молба.

С определение № 3131 от 12.05.2017г. на СГС по т.д.№ 1802/2017г., „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария“ е конституирано от съда на основание чл.225 ГПК като главно встъпило лице във висияния процес. Със същото определение- СГС, на основание чл.129, ал.2 ГПК е оставил без движение производството по нововъзникналата процесуална връзка и е дал на главно встъпилото лице указания относно редовност и допустимост на исковата му молба, а именно да заплати по сметка на СГС държавна такса в посочен от съда размер.С оглед преценка за допустимост на предявените положителни установителни иски, в 1-седмичен срок от съобщението, да представи на съда удостоверение по §4, ал.1 от ПЗР на ЗВ, издадено от директора на Дирекция „Вероизповедания“ на МС, относно правоприемствеността между вероизповеданието и съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949г., което е предпоставка за допустимост на предявения иск.

С определение № 4642 от 26.07.2017г. по т.д.№ 1802/2016г., Софийски градски съд, ТО, VI-6 състав е приел, че главно встъпилото лице „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария,“ не е изпълнило дадените от съда указания, поради което исковата молба на главно встъпилото лице е нередовна и производството по делото следва да бъде прекратено, тъй като не е представен документ с наличието на който се свързва съществуването на право на иск съобразно §4, ал.1 от ПЗР на ЗВ.

Определение № 4642 от 26.07.2017г. по т.д.№ 1802/2016г.,на Софийски градски съд, ТО, VI-6 състав е обжалвано от Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България пред Софийски апелативен съд, като същото е отменено с Определение № 4079 от 13.12.2017г. по ч.гр.д.№ 5228/2017г. на Софийски апелативен съд, ТО, 9 състав с основният мотив, че представянето на удостоверение от Дирекция „Вероизповедания“ при МС не е условие за допустимост на предявения иск от главно встъпилото лице.

С протоколно определение от 05.07.2018г. по т.д.№ 1802/2016г., Софийски градски съд, ТО, VI-6 състав, на основание чл.253 ГПК отменя свое определение от 12.05.2017г., с което е конституирал като главно встъпило лице в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, VI - 6 състав Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България.Оставя без уважение искането му за допускане на същото до участие в процеса като главно встъпило лице по смисъла на чл.225 ГПК, както и връща исковата молба с вх.№ 53970 от 24.04.2017г., уточнена с молба от 27.04.2018г. под вх.№ 59569 на главно встъпилото лице Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария, регистрирано по ф.д.№ 12485/2003г. на СГС.

За да постанови обжалваното протоколно определение, СГС е приел, че:

▪ предявеният от главното встъпило лице срещу първоначалния ищец по делото положителен установителен иск за признаване за установено, че Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание е универсален правоприемник на съществуващите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ, мюсюлмански духовни училища и едно читалище в посочени райони, е недопустим, тъй като за главно встъпило лице не съществува правен интерес да предяви подобен иск предвид позоваването на главно встъпилото лице на последиците от направеният от първоначалния ищец в настоящото производство – „Мюсюлманско изповедание“ отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI-15 състав, в което производство по т.д.№

1806/2010г. главното встъпило лице – Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България е имало качеството на ответник;

▪ предявените от главното встъпило лице срещу ответниците по първоначалния иск - Българската държава, 21 български общини и „Зада“ ООД отрицателни установителни иски са недопустими поради липса на правен интерес, тъй като с тези иски главното встъпило лице не предявява самостоятелни права върху предмета на спора, да претендира за себе си спорното право, за да се приеме, че самостоятелността на претендираните от него права да изключват правото, въведено в предмета на спора от първоначалния ищец, а това лишава главното встъпило лице от интерес, а оттам и от възможност за подобно встъпване в процеса, защото дори и да се уважат предявените от него отрицателни установителни иски насочени срещу ответниците, това **НЯМА ДА МОЖЕ ДА ОСУЕТИ УВАЖАВАНЕТО НА ПЪРВОНАЧАЛНИТЕ ИСКОВЕ НАСОЧЕНИ СРЕЩУ ТЯХ И ДА ОБУСЛОВИ ОТХВЪРЛЯНЕТО ИМ** – предявените отрицателни установителни иски не обуславят правния интерес на Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание да встъпи в процеса в качеството си на главно встъпило лице, тъй като предявеният от него иск срещу първоначалните ответници следва да е положителен установителен както повелява нормата на § 4 ПРЗВ за да се приеме, че участието му в процеса е оправдано, т.е. че за него има интерес от възникване на такава конструкция в процеса, **ВЪПРЕКИ ЧЕ ПО ПРИНЦИП Е ВЪЗМОЖНО ГЛАВНОТО ВСТЪПИЛО ЛИЦЕ ДА ПРЕДЯВИ СРЕЩУ СТРАНИТЕ В ПЪРВОНАЧАЛНАТА ПРОЦЕСУАЛНА ВРЪЗКА КАКТО ПОЛОЖИТЕЛЕН, ТАКА И ОТРИЦАТЕЛЕН ИСК, НО НАСТОЯЩОТО ПРОИЗВОДСТВО Е СПЕЦИФИЧНО.**

Характеристики на делото и правни последици :

1. Предявеният от главното встъпило лице срещу първоначалния ищец по делото положителен установителен иск за признаване за установено, че Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание е универсален правопреемник на съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; **МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ**, мюсюлмански духовни училища и едно читалище в посочени райони, не е недопустим, поради липса на правен интерес на главно встъпилото лице да предяви подобен иск.

Главното встъпване е процесуална фигура, при която се съединяват за общо и без противоречиво решаване в едно и също исково производство предявен иск с исковите, които претендиращото главно встъпващо лице предявява срещу ищеца и ответника по първоначално предявения иск и с които то претендира за себе си изцяло или отчасти същото гражданско право, което е предмет на първоначалния иск. Чрез предявяване на иски срещу ищеца и ответника, главно встъпилото лице в процеса претендира самостоятелни права върху предмета на спора. То има правен интерес, както да получи защита по предявените от него иски, така и да осуети уважаването на вече предявения иск. /мотивите към т.9, б/ на Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013г. на ВКС по тълк.д.№ 1/2013г., ОСГТК/

Съгласно трайно установената съдебна практика, по приложението на чл.225 ГПК, предпоставка за допустимост на главното встъпване, е предявяване от третото

лице на самостоятелни права върху спора, като встъпващия трябва да ги упражни чрез предявяване на искове срещу двете страни по първоначалния иск. Главното встъпване е допустимо, ако третото лице твърди, че е носител на право, което изключва правата /изцяло или отчасти/ на някоя от главните страни по висящия спор и предполага тъждественост на предмета на първоначалния иск с този на главното встъпило лице. Участието на трето лице при условията на чл.225 ГПК спомага за охраняване интересите на страните и на третото лице и постига процесуална икономия (в този смисъл Определение № 246 от 23.09.2015г. на ВКС по ч.гр.д.№ 4505/2015г., II г.о.; Определение № 526 от 12.08.2013г. на ВКС по гр.д.№ 4645/2013г., III г.о.; Определение № 17 от 18.01.2016г. на ВКС по ч.гр.д.№ 4567/2015г., I г.о., ГК; Определение № 705 от 29.10.2012г. на ВКС по ч.гр.д.№ 611/2012г., III г.о., ГК).

Предмет на спора по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС е правопримствствеността (универсалната) на „Мюсюлманско изповедание“ и съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949г. и по-точно: съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ, едно мюсюлманско духовно училище, две частни турски училища и едно турско читалище, посочени в първоначалната искова молба и последващите уточнения.

В случая, главното встъпващо лице Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България е заявило самостоятелни права върху спора, а именно, че то е универсален правопримствственник на съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ, мюсюлмански духовни училища и едно читалище в конкретно посочени райони.

Наличието на тъждественост на предмета на първоначалния иск с този на главното встъпило лице, изрично е констатирана от СГС при постановяването на обжалваното протоколно определение: „съдът намира че е налице „поглъщане“ на предмета на спора, въведен с първоначалната искова молба от предмета на спора, въведен от главно встъпилото лице“.

Изрично подчертаваме, че в своето Определение № 4079 от 13.12.2017г. по ч.гр.д.№ 5228/2017г., САС изрично е указал на СГС при продължаване на съдопроизводствените действия да съобрази, че: Главното встъпило лице следва да предяви собствени права срещу ищеца. Главното встъпило лице встъпва на страната на ответника за да издейства в отношенията си с него благоприятно решение и да отблъсне защитата на ищеца. Налице е несъвместимост на правото претендирано от ищеца с правото на главно встъпилото лице. Тези права по своя предмет следва да са тъждествени.

Тези указания на САС очевидно не са спазени от СГС при постановяване на обжалваното протоколно определение от 05.07.2018г., тъй като СГС е констатирал наличието на тъждественост между претенциите на първоначалния ищец и главното

встъпило лице, но в същото време е приел, че не е налице правен интерес от иска на главно встъпилото лице срещу първоначалния ищец.

Позоваването на Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание на последиците на направеният от първоначалния ищец в настоящото производство – „Мюсюлманско изповедание“ отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI-15 състав, в което производство по т.д.№ 1806/2010г. главното встъпило лице – Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България е имало качеството на ответник, не водят до недопустимост на главното встъпване, нито до недопустимост на предявеният от главното встъпило лице срещу първоначалния ответник положителен установителен иск, поради липса на интерес.

Наличието на правен интерес от установителен иск се обуславя от наличието на правен спор, а такъв спор за универсално правоприемство очевидно е налице между Мюсюлманско изповедание и ответниците по първоначалния иск – Българската държава, двадесет и една български общини и едно търговско дружество. Първоначалният ищец – Мюсюлманско изповедание е обосновал правния си интерес от предявяване на иска по §4, ал.2 ПЗР на ЗВ за универсално правоприемство срещу ответниците, с наличието на висящи съдебни производства по ревандикационни искове, за които производства спорът относно правоприемствеността е преюдициален. Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България не е страна в тези съдебни производства по предявени ревандикационни искове, но заявява самостоятелни права върху предмета на спора в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, а именно че то е универсален правоприемник. За главно встъпващото лице няма друг път за защита на претендираните от него права, защото спорът за правоприемство по § 4 от ПЗР на ЗВ очевидно може съществува единствено между различни религиозни организации / вероизповедания по аргумент от разпоредбата на § 4, ал.4 от ПЗР на ЗВ предвиждаща, че решението на СГС по §4, ал.2 от ПЗР на ЗВ може да се обжалва от други регистрирани вероизповедания по реда на ГПК. Редът, предвиден в ГПК не допуска право на въззивна или касационна жалба на лице, което не е било страна в първоинстанционното производство. Съгласно легалното определение за „Вероизповедание“ установено в §1, т.1 от ДР на ЗВ „вероизповедание“ е съвкупността от верски убеждения и принципи, религиозната общност и нейната религиозна институция. Видно и от Определение № 4079 от 13.12.2017г. по ч.гр.д.№ 5228/2017г. на Софийски апелативен съд, при спор в исковото производство по §4 от ПЗР на ЗВ други религиозни организации различни от ищеца биха могли да опровергават съдържанието на удостоверението, издадено от Дирекция „Вероизповедания“ при МС. Това оспорване може да се извърши в спор между двете регистрирани вероизповедни общности.

Насочвайки поредният си иск по §4 от ПЗР на ЗВ срещу Българската държава чрез Министерски съвет, първоначалният ищец „Мюсюлманско изповедание“ поставя този ответник в ситуация да оспорва издаденият от Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет официален удостоверителен документ, включително и в невъзможност този ответник, а и всички други ответници по първоначалния иск да обжалват решението на СГС. Така развиващото се производство между първоначалния ищец и ответниците предполага изначална предрешеност на спора и едноинстанционност на това производство, каквито резултати би следвало да са правно недопустими.

Очевидно е, че мюсюлманите в Република България имат две вероизповедания и респективно две регистрирани религиозни институции – „Мюсюлманско изповедание“ и „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание“. Изрично подчертаваме, че към датите на издаване на Удостоверение № 02.18-382 от 07.08.2003г. и Удостоверение № 02.18-487 от 18.09.2003г. от Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет, на които удостоверения „Мюсюлманско изповедание“ се позовава както в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, така и в настоящото производство, религиозната организация- институция „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България,“ все още не е била регистрирана по реда на Закона за вероизповеданията. Тази регистрация е извършена с Решение № 1 от 09.12.2003г. на Софийски градски съд, Фирмено отделение, 1-ви състав по ф.д.№ 12485/2003г. въпреки депозираното по фирменото дело Експертно становище № 02-18-618 от 02.12.2003г. на Дирекция „Вероизповедания“. Видно от удостоверение № 02.18-335 от 16.06.2014г. на Дирекция „Вероизповедания“ по официални данни от последното преброяване на населението на страната от 2011г., самоопределили се като мюсюлмани са 577 134 души, от тях мюсюлманско сунитско е вероизповеданието на 546 000 души, мюсюлманско шиитско – 27 407 души и 3 727 души са записали само мюсюлманско вероизповедание.

В производството по т.д. № 1802/2016г. на СГС, VI-6 състав е установено, че „Мюсюлманско изповедание“ е предявило срещу Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария иск по §4 от ПЗР на ЗВ за установяване на универсално правоприемство, като по така предявеният иск е образувано производство по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, ТО, VI - 15 състав.

В производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, ищецът „Мюсюлманско изповедание“ се е отказал от иска като производството по делото е прекратено с Определение от 16 юни 2011 год. на СГС, което е влязло в сила.

Съгласно трайно установената практика на Върховен касационен съд на Република България, отказът от иск съдържа в себе си мълчаливо признание за неоснователността на иска и към това признание се прикрепя силата на присъдено нещо. Ако отказът от иск се свърже единствено със забраната за ищеца да предяви отново същия иск, без към него да се прикрепя силата на присъдено нещо, се създава една неопределеност за принадлежността на спорното право, каквато е недопустима в правния мир. Напротив, след като за ищеца има забрана да предяви отново същия иск, той не може никога да постигне уважаването на такъв иск и като логична последица това се приравнява на отхвърлен иск – с други думи ищецът не е носител на спорното право или обратното – ответникът е носител на оспореното от ищеца право. Тази последица ще следва да приложи и съдът, когато в друг спор възникне инцидентно въпросът за последиците от направения отказ от иска. Аргумент в подкрепа на този извод е и обстоятелството, че законът не изисква от ответника да даде съгласие за прекратяване на делото при отказ от иска. Само ако този отказ се приравни на отхвърляне на иска, неговото становище става безпредметно, тъй като правата му са напълно защитени от последиците на отказа. При прекратяване на исковото производство на основание чл.233 ГПК спорният предмет на делото се превръща в безспорен т.е. в призната от ищеца основателност на твърдението на ответника. (в този смисъл Решение № 281 от 29.10.2012г. на ВКС, I г.о. по гр.д.№ 130/2012г.; Решение № 44 от 21.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 210/2018г., II т.о., ТК).

Същността на изявлението по чл.233 ГПК е че то десезира съда със спора и преклудира правото на ищеца да предяви иск срещу същата страна за същото искане и на същото основание – чл.299, ал.1 ГПК. Последницата от определението по чл.233 ГПК е като по влязло в сила решение /принадлежност на имущественото право/. Отказът от иска представлява преклудиращо материалното право на страната процесуално действие (в този смисъл Решение № 77 от 08.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 179 / 2018г., I т.о.; Решение № 75 от 18.06.2018г. на ВКС по т.д.№ 192/2018г., I т.о.; Решение № 81 от 30.04.2018г. на ВКС по т.д.№ 419 / 2018г., I т.о.; Решение № 79 от 08.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 358 / 2018г., I т.о.;).

Ищец по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав е „Мюсюлманско изповедание“, а ответник по това дело е „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България“. Ищецът – „Мюсюлманско изповедание“ е направил отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав, като производството по това дело е прекратено поради отказ от иск с влязло в сила определение.

Отказът от иска преклудира правото на ищеца да предяви иск срещу същата страна за същото искане и на същото основание т.е. в случая е преклудирано правото на иск на „Мюсюлманско изповедание“. „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България“ е ответник по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав и не е правило отказ от иск по § 4 от ПЗР на ЗВ.

Чрез предявяване на същият иск по §4 от ПЗР на ЗВ, но срещу други страни, които не притежават пасивна процесуалноправна легитимация в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, VI – 6 състав всъщност „Мюсюлманско изповедание“ се опитва да санира последиците на направеният отказ от иск и респективно отказ от материално право в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав, какъвто правен резултат е недопустим.

Нещо повече, въпреки че последицата от определението по чл.233 ГПК е като по влязло в сила решение /принадлежност на имущественото право/ председателят на състава по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав, който е председател и на състава по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, VI – 6 състав, не е предприел действия за вписване в регистъра по чл.18 ЗВ с оглед разпоредбата на §4, ал.3 от ПЗР на ЗВ във вр.с чл.18 от ЗВ и чл.595 и следващите от ГПК, на влезлия в сила съдебен акт, с който е приключило производството по т.д.№ 1806/2010г. и който се ползва със сила на пресъдено нещо, а именно: Определение от 16.06.2011г. за прекратяване на производството поради отказ от иска по §4 от ПЗР на ЗВ на „Мюсюлманско изповедание“. По този начин както всички трети страни, така и всички съдилища, учреждения и общини в РБългария са били поставени в невъзможност да узнаят, че „Мюсюлманско изповедание“ се е отказало от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ за да могат да зачетат последиците на определението по чл.233 ГПК по реда на чл.297 ГПК.

Съгласно установената съдебна практика на Върховен касационен съд на Република България: Решение № 50 от 11.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 1574/2009г., I г.о.; Решение № 281 от 14.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 87/2011г., I г.о.: влязлото в сила решение, с което е установено правопримемство между сдружение и предходно структурно звено, следва да бъде зачетено не само от сдружението като страна по делото, но и от всички. Съдебно установеното правно положение важи по един и същи начин във всички правоотношения, в които посоченият субект на правото влиза с други

лица. Преразглеждането на въпроса за правоприемството в отделен процес по повод спор за собственост между сдружението и трето лице е недопустимо. Това лице няма правен интерес да оспорва съдебно установеното правно положение, тъй като не е участник в сдружението. Възприемането на обратното би могло да доведе до постановяване на противоречиви решения, което състояние не може да се отстрани чрез извънредни средства за отмяна. Спорът за правоприемство касае вътрешни отношения свързани най-вече с това към кого от спорещите е преминало имуществото на прекратено юридическо лице. Тези вътрешни отношения не засягат по никакъв начин правната сфера на трета страна ответник по друг иск, който не твърди да е бил правоприемник на прекратено юридическо лице. Въпросът за зачитане силата на присъдено нещо на влезлите в сила съдебни решения е уреден в чл.297 ГПК, съгласно който влязлото в сила решение е задължително за съда който го е постановил, за всички съдилища, учреждения и общини в Република България. Решението следва да бъде зачетено и по отношение на онези трети лица, които не са били страни в преюдициалното производство и не са обвързани от силата на присъдено нещо, но то може да им бъде противопоставено, тъй като те не заявяват собствени права към спорното право, предмет на този спор. Влязлото в сила решение не обвързва и не може да бъде противопоставено единствено спрямо онези трети лица, които не са участвали като страна по делото, но претендират самостоятелни права върху предмета на спора.

В случая отказът на „Мюсюлманско изповедание“ от иска по §4 от ПЗР на ЗВ за установяване на универсално правоприемство включително и поставеното определение по чл.233 ГПК за прекратяване на производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI-15 състав следва да бъдат зачетени от съда който го е постановил, от всички съдилища, учреждения и общини в Република България, като същото е противопоставимо на всички трети лица, които не заявяват собствени права върху спорното право - универсално правоприемство.

Както вече изтъкнахме по-горе претендиращото главно встъпване лице Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България има правен интерес от иска срещу първоначалния ищец /а и от исковете срещу ответниците/, тъй като не е участник във висящите съдебни производства по ревандикационните искове, а производството по т.д.№ 1802/2016г. е образувано срещу ответниците очевидно с цел да се преодолее направеният от „Мюсюлманско изповедание“ отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ и респективно отказ от материално право в производството по т.д.№ 1806/2010г. Отделно от това, с друго протоколно определение от същото открито съдебно заседание проведено на 05.07.2018г. по т.д.№ 1802/2016г. съдът изрично се произнесе, че искът на първоначалния ищец – „Мюсюлманско изповедание“ по § 4 от ПЗР на ЗВ е допустим, без да зачете последиците на влязлото в сила определение по чл.233 ГПК за прекратяване на производството по т.д.№ 1806/2010г. поради отказ от иска на Мюсюлманско изповедание. Очевидно, че Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България няма как да защити своите права.

Съгласно Определение № 526 от 12.08.2013г. на ВКС по гр.д.№ 4645/2013г. III г.о., ГК допустимостта на главното встъпване съгласно установеното в чл.225, ал.1 ГПК изискване, е обусловена само от обстоятелството дали искащото да встъпи главно лице заявява самостоятелни права върху спора, а дали постановеното в друг процес решение се ползва със сила на присъдено нещо е въпрос който касае съществуването на спора, а не наличието на предпоставките за допускане на главно встъпване (в този смисъл са и: Решение № 250 от 19.10.2017г. на ВКС по гр.д.№ 768/2017г., IV г.о., ГК; Решение № 50 от 11.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 1574/2009г., I г.о.; Решение № 281 от 14.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 87/2011г., I г.о., съгласно които при зачитане последиците по чл.297

ГПК на силата на присъдено нещо, съдът се произнася по същество като отхвърля иска респективно връща делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав).

Отричането на правния интерес на главното встъпило лице от участие в настоящия процес би могло да доведе до наличие на два влезли в сила съдебни акта ползващи се със сила на присъдено нещо, които си противоречат: определението по чл.233 ГПК по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, ТО, VI-15 състав и решението с което ще приключи настоящото производство. На претендиращото главно встъпване лице – Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България не може да му е известно какво ще е процесуалното поведение на страните и най-вече на ответниците в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, ТО, VI – 6 състав /на практика същите имат право и възможност да признаят иска на първоначалния ищец/, а евентуалното противоречие в съдебните актове няма да може да бъде отстранено нито по пътя на инстанционния съдебен контрол, нито по пътя на извънредните средства за отмяна.

Текста от предложението на Цветанов и Карадайъ : „Към законопроекта за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията се добавя преходна и заключителна разпоредба със следното съдържание :

„Производствата по параграф 4 ал.3 от преходни и заключителни разпоредби на ЗВ, които до влизането в сила на законопроекта за изменение и допълнение на ЗВ не са приключили с постановяването на решения от СГС, се прекратяват и се разглеждат от този съд в охранителен ред, като исковата молба, по която са образувани и имат значението на заявени по смисъла на параграф 4 ал. 2 от ПЗР на ЗВ, останалите производства се довършват по досегашния ред”

Такова производство е започвало както е видно по т.д. 1806 /2016 година пред СГС срещу Българската държава и 28 общини, с цел да се решат заведените ревандикационни дела във всички съдилища в страната за имущество, което принадлежи на Държавата и общините, но господата Цветанов и Карадайъ искат да премине в ръцете на частния субект Мюсюлманско изповедание ръководено от мюсюлманския брат Мустафа Хаджи. Ето защо нашето твърдение за престъпление по служба е в най-тежкия състав, защото щетата на българската държава и общините ще бъде в размер на стотици милиони, а с обезщетенията за минал период ще достигнат три милиарда лева. Тук основен е въпроса не каква е политическата воля, а каква е комиссионната за това национално предателство.

- Има влязло в сила съдебно определение за отказ от иск по делото за правоприемство водено от Мюсюлманското изповедание срещу Мюсюлманското сунитско ханефитско изповедание и това е правен факт със сила на присъдено нещо. За всеки компетентен юрист този факт не може да се санира, чрез закон и ли с друг съдебен акт, който да му противоречи защото съдебната аксиома е, че с влезли в сила съдебни актове със сила на присъдено нещо се съобразяват всички / държавни и общински служители, съдилища и длъжностни лица в обсега на техните правомощия/.
- В настоящето производство /четвърто по ред/ държавата и общините са извадени от делото като те като страна са защитени относно тяхната собственост. Но „законотворците” продължават своята битка с правото и закона и казват в друг

съкрушителен текст – „В член 22 се прибавят следните изменения и допълнения „ /1/ Правото на собственост върху обредни, молитвени или богослужбни домове, заедно с поземлените имоти ,върху които са построени, може да принадлежи на БПЦ- Българска патриаршия, на регистрираните вероизповедания и съответните техни местни поделения. Правото на собственост върху тези обекти не може да бъде придобивано по давност от други субекти, извън посочените в изречение първо.”

Преведено на юридически език, правото на собственост върху Археологическия музей срещу президентството, музея в Кърджали, безистена в Ямбол, музея на Религиите в Стара Загора и още стотици паметници на културата- галерии, музеи и обществени сгради, не могат да бъдат придобивани по давност, а със служебната регистрация на Мустафа Хаджи като правоприменик на мюсюлманските вероизповедни общини те му се подаряват от господата Цветанов и Карадайъ.

УВАЖАЕМИ ДАМИ И КОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Въвличат Ви в престъпление срещу държавата и нацията, като Ви убеждават, че правите нещо добро. С настоящето писмо ние Ви даваме мотивирано становище за огромната грешка, която ще направите ако вдигнете ръка за да подкрепите законопроект на тандема Цветанов & Карадайъ, но след това писмо вече ще го направите информирано и ще знаете какво точно подкрепяте, без да е налично оправданието, но те ни подведоха, ние не знаехме. Да! Вие ще знаете ,че ограбвате държавата и общините и облагодетелствате ДПС, което контролира политически Мюсюлманското изповедание и им дават над три милиарда активи ,български, национални светини на памет и историзъм. Само и единствено Мюсюлманското сунитско изповедание се бори през тези 16 години с домогванията на Мустафа Хаджи до тези имоти в продължение на три съдебни битки и печели четвърта, като извади от делото Държавата и общините и сега Тандема Цветанов & Карадайъ, санира тези съдебни решения с поправки в закона за вероизповеданията и нарежда на съда какво правно поведение на писар в кантора на бирник да има.

Историята ще ви съди за това и българския народ и няма да имате оправдание за стореното, ако не откажете да подкрепите този циничен лобизъм и тази наглост!

За съжаление противозаконните и противоконституционните действия на Тандема Цветанов & Карадайъ, създават на данъчен рай за регистрираните изповедания :

„/2/ Върху недвижими имоти, представляващи обредни , молитвени или богослужбни домове на юридическите лица – вероизповедания и техните местни поделения, по смисъла на закона за вероизповеданията, както и върху движими вещи, свързани с богослужебната дейност, ритуалите и обредите на вероизповеданията не може да бъде насочено принудително изпълнение”

Да ни е честит данъчния рай за вероизповеданията, които се докопат до регистрацията. Към настоящия момент към Мюсюлманското изповедание има десетки принудителни изпълнения от публични и частни съдебни изпълнители на държавата, подопечното на ДПС изповедание дължа 8247 480,40 лв към частни субекти и общините още над 10 милиона. С този текст дори и да си ги дължи, принудителното изпълнение щом е забранено със закон се прекратява. Кое друго изповедание е такъв длъжник и тука е мястото да припомним ролята на Главния прокурор- ако длъжностно лице в рамките на своята компетенция нанесе на държавата вреда в полза на частен интерес, се преследва от НК като престъпление по служба. Значи тандема **Цветанов & Карадайъ** иска да **предпази със закон принудителното търсене на публични вземания в интерес Мустафа Хаджи, да не плати тези пари въпреки , че ги дължи и Виe народните представители ще участват в това, По тази логика да премахнем въобще принудителното изпълнение за задълженията към държавата и общините!?!?!?! Гласуването на този текст ще постави пред народа прецедента щом за богат Мустафа може, значи за всички може! Ние ще призовем за такава законодателна финансова амнистия, другото е престъпен лобизъм.**

Има още едно ,но не и последно, но флагрантно престъпление към нацията и закона на тандема **Цветанов & Карадайъ**:

„Създава се нов параграф осемнадесети със следното съдържание :

В член 22 се правят следните изменения и допълнения :

„/1/ Право на собственост върху обредните , молитвените и богослужебни домове, заедно с поземлените имоти, върху които са построени , може да принадлежат на БПЦ- Българска патриаршия, на регистрирани вероизповедания и съответните техни поделения. Правото на собственост върху тези обекти не може да бъде придобивано по давност от други субекти извън посочените в изречение първо”

Към обредните домове на мюсюлманите, джамиите, всички имоти са вакъфски и това е много съществено, защото това са поземлените имоти. Когато се казва и на практика се отменя чл.70 от ГПК за придобиване по давност на такива имоти се казва, че всичко което е вакъф, т.е. принадлежащо на молитвения дом не може да се придобива от други субекти, т.е. от Държавата и общините които владеят такива имоти от 130 години. Този текст също е пряко направен ,за да лиши държавата и общините да претендира собственост по давностно владение на имоти върху, които е упражнявало владение и се е грижило за тях. Това лобистка драска , безобидно и напудрено с БПЦ е нагъл грабеж на българската държава и приспивайки вниманието ВИ, ще доведе до това което споменахмè по-горе ДПС чрез изповеданието да се обогати с държавни и общински имоти и да заведе дела за противоправното им владение в повече от 130 години и да се търси финансово девидент за това отнемане като компенсация и понеже това нещо е записано в закон, ще отпадне дори абсолютната давност за такова обезщетение от 10 години, тандема дава на контролираното изповедание възможност да търси пари по съвременни цени за пропуснати ползи за 130 години назад, а това

уважаеми дами и господа народни представители са стотици милиони в бъдеще харизани на ДПС.

Прилагаме Ви писмото на Висшия духовен съвет към отговорните държавни мъже и жени и те да вземат като Вас отговорното си държавническо решение, а от закона на първоначалните вносители остана май само заглавието, даже вече не четем и мотиви!

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ,

СЛЕД ИЗНЕСЕНИТЕ ФАКТИ ПОДКРЕПЕНИ ОТ ДОКАЗАТЕЛСТВА, ВИЕ НЕ СТЕ ВЕЧЕ НЕИНФОРМИРАНИ, ВИЕ НЕ МОЖЕ ДА ГЛАСУВАТЕ СРЕЩУ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД И ДЪРЖАВА И БЪЛГАРСКИТЕ ОБЩИНИ, и ДА УЗАКОНИТЕ КРАЖБАТА НА ИСТОРИЯ И ДА ОБЛАГОДЕТЕЛСТВАТЕ ПОЛИТИЧЕСКА ПАРТИЯ ДПС. В КОМИСИЯТА СТЕ МНОЗИНСТВО ОТ ГЕРЬ, БОЛШИНСТВО ОТ БСП, ВИЖТЕ ИСТИНАТА И ГЛАСУВАЙТЕ ПО СЪВЕСТ, А НЕ ПО ПАРТИЙНА ПОВЕЛЯ!

ВИСШ МЮСЮЛМАНСКИ СЪВЕТ

НА МЮСЮЛМАНСКОТО СУНИТСКО ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ

Приложение :

Писмо с приложения към държавните ръководители на България

MUSLIM
SUNNIT-HANEFIT RELIGION
IN REPUBLIC OF BULGARIA

МЮСЮЛМАНСКО СУНИТСКО
ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ
В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

دار الإفتاء العام للمسلمين السنة الأحناف في جمهورية بلغاريا

Изх. № ЗДС 0031/19.11.18

ДО
ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-Н РУМЕН РАДЕВ

НАРОДНО СЪБРАНИЕ на РБ
ВХ № ПГ-837-00-22
ПОЛУЧЕНА НА 15.11.18

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

ДО
МИНИСТЪР – ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-Н БОЙКО БОРИСОВ

ДО
НАЦИОНАЛНИЯ ОМБДУСМАН
Г-ЖА МАЯ МАНОЛОВА

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ВКС
Г-Н ЛОЗАН ПАНОВ

ДО ДИРЕКЦИЯТА ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА
Г-Н ЕМИЛ ВЕЛИНОВ

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

В ход е най-чудовищния лобизъм в историята на българската правна и парламентарна система. Двама господа, г-н Цветанов и г-н Карадайъ са внесли собственоръчно изготвен „Законопроект за изменение и допълнение на закона за

вероизповеданията”, насочен пряко срещу държавата и общините. В престъпен политически заговор се внасят промени, които санират влезли в сила съдебни решения, отменени съдебни актове, нареждат на съда как да се гледат съдебни дела, за суспендиране на държавно и общинско имущество на стойност над 3 милиарда лева. Господата политици са в хипотезата на цялата глава за длъжностни престъпления –

престъпления по служба

Чл. 282. (1) (Изм. - ДВ, бр. 28/82 г.) Длъжностно лице, което наруши или не изпълни служебните си задължения, или превиши властта или правата си с цел да набави за себе си или за друго облага, или да причини другиму вреда и от това могат да настъпят немаловажни вредни последици, се наказва с лишаване от свобода до пет години, като съдът може да постанови и лишаване от правото по чл. 37, точка 6, или с поправителен труд.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 28/82 г., бр. 89 от 1986 г.) Ако от деянието са настъпили значителни последици или е извършено от лице, което заема отговорно служебно положение, наказанието е лишаване от свобода от една до осем години, като съдът може да постанови и лишаване от правото по чл. 37, точка 6.

(3) (Нова - ДВ, бр. 89/86 г.) За особено тежки случаи по предходната алинея наказанието е лишаване от свобода от три до десет години, като съдът постановява и лишаване от право по чл. 37, точка 6.

Чл. 283. (Изм. - ДВ, бр. 26 от 1973 г., бр. 28 от 1982 г.) Длъжностно лице, което използва своето служебно положение, за да набави за себе си или за друго противозаконна облага, се наказва с лишаване от свобода до три години.

Чл. 284. (1) Длъжностно лице, което във вреда на държавата, на предприятие, организация или на частно лице съобщи другиму или обнародва сведения, които му са поверени или достъпни по служба и за които знае, че представляват служебна тайна, се наказва с лишаване от свобода до две години или с поправителен труд.

(2) Наказанието за деяние по предходната алинея се налага и на недлъжностно лице, работещо в държавно учреждение, предприятие или обществена организация, на което във връзка с работата са му станали известни сведения, представляващи служебна тайна.

(3) Ако деянието по ал. 1 е извършено от вещо лице, преводач или тълковник по отношение на сведения, станали му известни във връзка с възложената му задача, които то е длъжно да пази в тайна, наказанието е лишаване от свобода до две години или поправителен труд.

Чл. 285. Длъжностно лице, което съзнателно допусне подчинено нему лице да извърши престъпление, свързано със службата или работата му, се наказва с наказанието, предвидено за извършеното престъпление. „

Доказателства за горното твърдение :

Мюсюлманското изповедание, служебно пререгистрирано от 2003 год. по ф.д. 1659/2003 год. води няколко дела за правопримство, което да се установи по исков ред по параграф 4 от ПЗР на Закона за вероизповеданията:

1. Дело заведено през 2010 год. срещу Мюсюлманското сунитско ханефитско изповедание в РБългария. Прекратено през 2011 год. поради отказ на МИ от иска;
2. Дело заведено през 2013 год. пред СГС фирмено отделение в охранително производство от 04.06.2013 год., обезсилено от САС на 12.05.2015 год. по ф.д. №964/2014/;
3. Дело заведено 2016 год. пред СГС- исково производство срещу държавата, общините и частна фирма;

Производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, ТО, VI-6 състав е образувано по предявен от „Мюсюлманско изповедание“ рег. по ф.д.№ 1659/2003г. на

СГС срещу Българската държава чрез Министерски съвет, срещу двадесет и една на брой български общини и срещу „Зада“ ООД иск по §4, ал.2 от ПЗР на ЗВ за признаване за установено, че ищецът „Мюсюлманско изповедание“ е универсален правоприменник на съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ, едно мюсюлманско духовно училище, две частни турски училища и едно турско читалище, посочени в първоначалната искова молба.

С определение № 3131 от 12.05.2017г. на СГС по т.д.№ 1802/2017г., „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария“ е конституирано от съда на основание чл.225 ГПК като главно встъпило лице във висиящия процес. Със същото определение- СГС, на основание чл.129, ал.2 ГПК е оставил без движение производството по нововъзникналата процесуална връзка и е дал на главно встъпилото лице указания относно редовност и допустимост на исковата му молба, а именно да заплати по сметка на СГС държавна такса в посочен от съда размер. С оглед преценка за допустимост на предявените положителни установителни искове, в 1-седмичен срок от съобщението, да представи на съда удостоверение по §4, ал.1 от ПЗР на ЗВ, издадено от директора на Дирекция „Вероизповедания“ на МС, относно правоприменността между вероизповеданието и съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949г., което е предпоставка за допустимост на предявения иск.

С определение № 4642 от 26.07.2017г. по т.д.№ 1802/2016г., Софийски градски съд, ТО, VI-6 състав е приел, че главно встъпилото лице „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария,“ не е изпълнило дадените от съда указания, поради което исковата молба на главно встъпилото лице е нередовна и производството по делото следва да бъде прекратено, тъй като не е представен документ с наличието на който се свързва съществуването на право на иск съобразно §4, ал.1 от ПЗР на ЗВ.

Определение № 4642 от 26.07.2017г. по т.д.№ 1802/2016г., на Софийски градски съд, ТО, VI-6 състав е обжалвано от Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България пред Софийски апелативен съд, като същото е отменено с Определение № 4079 от 13.12.2017г. по ч.гр.д.№ 5228/2017г. на Софийски апелативен съд, ТО, 9 състав с основният мотив, че представянето на удостоверение от Дирекция „Вероизповедания“ при МС не е условие за допустимост на предявения иск от главно встъпилото лице.

С протоколно определение от 05.07.2018г. по т.д.№ 1802/2016г., Софийски градски съд, ТО, VI-6 състав, на основание чл.253 ГПК отменя свое определение от 12.05.2017г., с което е конституирал като главно встъпило лице в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, VI - 6 състав Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България. Остава без уважение искането му за допускане на същото до участие в процеса като главно встъпило лице по смисъла на чл.225 ГПК, както и връща исковата молба с вх.№ 53970 от 24.04.2017г., уточнена с молба от 27.04.2018г. под вх.№ 59569 на главно встъпилото лице Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария, регистрирано по ф.д.№ 12485/2003г. на СГС.

За да постанови обжалваното протоколно определение, СГС е приел, че:

▪ предявеният от главното встъпило лице срещу първоначалния ищец по делото положителен установителен иск за признаване за установено, че Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание е универсален правоприменник на съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-

благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; **МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ**, мюсюлмански духовни училища и едно читалище в посочени райони, е недопустим, тъй като за главно встъпило лице не съществува правен интерес да предяви подобен иск предвид позоваването на главно встъпилото лице на последиците от направеният от първоначалния ищец в настоящото производство – „Мюсюлманско изповедание“ отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI-15 състав, в което производство по т.д.№ 1806/2010г. главното встъпило лице – Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България е имало качеството на ответник;

▪ предявените от главното встъпило лице срещу ответниците по първоначалния иск - Българската държава, 21 български общини и „Зада“ООД отрицателни установителни иски са недопустими поради липса на правен интерес, тъй като с тези иски главното встъпило лице не предявява самостоятелни права върху предмета на спора, да претендира за себе си спорното право, за да се приеме, че самостоятелността на претендираните от него права да изключват правото, въведено в предмета на спора от първоначалния ищец, а това лишава главното встъпило лице от интерес, а оттам и от възможност за подобно встъпване в процеса, защото дори и да се уважат предявените от него отрицателни установителни иски насочени срещу ответниците, това **НЯМА ДА МОЖЕ ДА ОСУЕТИ УВАЖАВАНЕТО НА ПЪРВОНАЧАЛНИТЕ ИСКОВЕ НАСОЧЕНИ СРЕЩУ ТЯХ И ДА ОБУСЛОВИ ОТХВЪРЛЯНЕТО ИМ** – предявените отрицателни установителни иски не обуславят правния интерес на Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание да встъпи в процеса в качеството си на главно встъпило лице, тъй като предявеният от него иск срещу първоначалните ответници следва да е положителен установителен както повелява нормата на § 4 ПЗВ за да се приеме, че участието му в процеса е оправдано, т.е. че за него има интерес от възникване на такава конструкция в процеса, **ВЪПРЕКИ ЧЕ ПО ПРИНЦИП Е ВЪЗМОЖНО ГЛАВНОТО ВСТЪПИЛО ЛИЦЕ ДА ПРЕДЯВИ СРЕЩУ СТРАНИТЕ В ПЪРВОНАЧАЛНАТА ПРОЦЕСУАЛНА ВРЪЗКА КАКТО ПОЛОЖИТЕЛЕН, ТАКА И ОТРИЦАТЕЛЕН ИСК, НО НАСТОЯЩОТО ПРОИЗВОДСТВО Е СПЕЦИФИЧНО.**

Характеристики на делото и правни последици :

1.Предявеният от главното встъпило лице срещу първоначалния ищец по делото положителен установителен иск за признаване за установено, че Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание е универсален правоприемник на съществуващите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; **МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ**, мюсюлмански духовни училища и едно читалище в посочени райони, не е недопустим, поради липса на правен интерес на главно встъпилото лице да предяви подобен иск.

Главното встъпване е процесуална фигура, при която се съединяват за общо и без противоречиво решаване в едно и също исково производство предявен иск с исковите, които претендиращото главно встъпващо лице предявява срещу ищца и ответника по първоначално предявения иск и с които то претендира за себе си изцяло

или отчасти същото гражданско право, което е предмет на първоначалния иск. Чрез предявяване на искиве срещу ищеца и ответника, главно встъпилото лице в процеса претендира самостоятелни права върху предмета на спора. То има правен интерес, както да получи защита по предявените от него искиве, така и да осуети уважаването на вече предявения иск. /мотивите към т.9, б/ на Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013г. на ВКС по тълк.д.№ 1/2013г., ОСГТК/

Съгласно трайно установената съдебна практика, по приложението на чл.225 ГПК, предпоставка за допустимост на главното встъпване, е предявяване от третото лице на самостоятелни права върху спора, като встъпващия трябва да ги упражни чрез предявяване на искиве срещу двете страни по първоначалния иск. Главното встъпване е допустимо, ако третото лице твърди, че е носител на право, което изключва правата /изцяло или отчасти/ на някоя от главните страни по висящия спор и предполага тъждественост на предмета на първоначалния иск с този на главното встъпило лице. Участието на трето лице при условията на чл.225 ГПК спомага за охраняване интересите на страните и на третото лице и постига процесуална икономия (в този смисъл Определение № 246 от 23.09.2015г. на ВКС по ч.гр.д.№ 4505/2015г., II г.о.; Определение № 526 от 12.08.2013г. на ВКС по гр.д.№ 4645/2013г., III г.о.; Определение № 17 от 18.01.2016г. на ВКС по ч.гр.д.№ 4567/2015г., I г.о., ГК; Определение № 705 от 29.10.2012г. на ВКС по ч.гр.д.№ 611/2012г., III г.о., ГК).

Предмет на спора по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС е правоприемствеността (универсалната) на „Мюсюлманско изповедание“ и съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949г. и по-точно: съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ, едно мюсюлманско духовно училище, две частни турски училища и едно турско читалище, посочени в първоначалната искова молба и последващите уточнения.

В случая, главното встъпващо лице Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България е заявило самостоятелни права върху спора, а именно, че то е универсален правоприемник на съществувалите до 1949 год. религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица: Религиозната институция – вероизповедание на мюсюлманите в Княжество България, Царство България и Република България; МЮСЮЛМАНСКИ ВЕРОИЗПОВЕДНИ ОБЩИНИ, мюсюлмански духовни училища и едно читалище в конкретно посочени райони.

Наличието на тъждественост на предмета на първоначалния иск с този на главното встъпило лице, изрично е констатирана от СГС при постановяването на обжалваното протоколно определение: „съдът намира че е налице „поглъщане“ на предмета на спора, въведен с първоначалната искова молба от предмета на спора, въведен от главно встъпилото лице“.

Изрично подчертаваме, че в своето Определение № 4079 от 13.12.2017г. по ч.гр.д.№ 5228/2017г., САС изрично е указал на СГС при продължаване на съдопроизводствените действия да съобрази, че: Главното встъпило лице следва да предяви собствени права срещу ищеца. Главното встъпило лице встъпва на страната на

ответника за да издейства в отношенията си с него благоприятно решение и да отблъсне защитата на ищеца. Налице е несъвместимост на правото претендирано от ищеца с правото на главно встъпилото лице. Тези права по своя предмет следва да са тъждествени.

Тези указания на САС очевидно не са спазени от СГС при постановяване на обжалваното протоколно определение от 05.07.2018г., тъй като СГС е констатирал наличието на тъждественост между претенциите на първоначалния ищец и главното встъпило лице, но в същото време е приел, че не е налице правен интерес от иска на главно встъпилото лице срещу първоначалния ищец.

Позоваването на Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание на последиците на направеният от първоначалния ищец в настоящото производство – „Мюсюлманско изповедание“ отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI-15 състав, в което производство по т.д.№ 1806/2010г. главното встъпило лице – Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България е имало качеството на ответник, не водят до недопустимост на главното встъпване, нито до недопустимост на предявеният от главното встъпило лице срещу първоначалния ответник положителен установителен иск, поради липса на интерес.

Наличието на правен интерес от установителен иск се обуславя от наличието на правен спор, а такъв спор за универсално правоприемство очевидно е налице между Мюсюлманско изповедание и ответниците по първоначалния иск – Българската държава, двадесет и една български общини и едно търговско дружество. Първоначалният ищец – Мюсюлманско изповедание е обосновал правния си интерес от предявяване на иска по §4, ал.2 ПЗР на ЗВ за универсално правоприемство срещу ответниците, с наличието на висящи съдебни производства по ревандикационни искове, за които производства спорът относно правоприемствеността е преюдициален. Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България не е страна в тези съдебни производства по предявени ревандикационни искове, но заявява самостоятелни права върху предмета на спора в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, а именно че то е универсален правоприемник. За главно встъпващото лице няма друг път за защита на претендираните от него права, защото спорът за правоприемство по § 4 от ПЗР на ЗВ очевидно може съществува единствено между различни религиозни организации / вероизповедания по аргумент от разпоредбата на § 4, ал.4 от ПЗР на ЗВ предвиждаща, че решението на СГС по §4, ал.2 от ПЗР на ЗВ може да се обжалва от други регистрирани вероизповедания по реда на ГПК. Редът, предвиден в ГПК не допуска право на въззивна или касационна жалба на лице, което не е било страна в първоинстанционното производство. Съгласно легалното определение за „Вероизповедание“ установено в §1, т.1 от ДР на ЗВ „вероизповедание“ е съвкупността от верски убеждения и принципи, религиозната общност и нейната религиозна институция. Видно и от Определение № 4079 от 13.12.2017г. по ч.гр.д.№ 5228/2017г. на Софийски апелативен съд, при спор в исковото производство по §4 от ПЗР на ЗВ други религиозни организации различни от ищеца биха могли да опровергават съдържанието на удостоверението, издадено от Дирекция „Вероизповедания“ при МС. Това оспорване може да се извърши в спор между двете регистрирани вероизповедни общности.

Насочвайки поредният си иск по §4 от ПЗР на ЗВ срещу Българската държава чрез Министерски съвет, първоначалният ищец „Мюсюлманско

изповедание“ поставя този ответник в ситуация да оспорва издаденият от Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет официален удостоверителен документ, включително и в невъзможност този ответник, а и всички други ответници по първоначалния иск да обжалват решението на СГС. Така развиващото се производство между първоначалния ищец и ответниците предполага изначална предрешеност на спора и едноинстанционност на това производство, каквито резултати би следвало да са правно недопустими.

Очевидно е, че мюсюлманите в Република България имат две вероизповедания и респективно две регистрирани религиозни институции – „Мюсюлманско изповедание“ и „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание“. Изрично подчертаваме, че към датите на издаване на Удостоверение № 02.18-382 от 07.08.2003г. и Удостоверение № 02.18-487 от 18.09.2003г. от Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет, на които удостоверения „Мюсюлманско изповедание“ се позовава както в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, така и в настоящото производство, религиозната организация- институция „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България,“ все още не е била регистрирана по реда на Закона за вероизповеданията. Тази регистрация е извършена с Решение № 1 от 09.12.2003г. на Софийски градски съд, Фирмено отделение, 1-ви състав по ф.д.№ 12485/2003г. въпреки депозираното по фирменото дело Експертно становище № 02-18-618 от 02.12.2003г. на Дирекция „Вероизповедания“. Видно от удостоверение № 02.18-335 от 16.06.2014г. на Дирекция „Вероизповедания“ по официални данни от последното преброяване на населението на страната от 2011г., самоопределили се като мюсюлмани са 577 134 души, от тях мюсюлманско сунитско е вероизповеданието на 546 000 души, мюсюлманско шиитско – 27 407 души и 3 727 души са записали само мюсюлманско вероизповедание.

В производството по т.д. № 1802/2016г. на СГС, VI-6 състав е установено, че „Мюсюлманско изповедание“ е предявило срещу Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в РБългария иск по §4 от ПЗР на ЗВ за установяване на универсално правопримемство, като по така предявеният иск е образувано производство по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, ТО, VI - 15 състав.

В производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, ищецът „Мюсюлманско изповедание“ се е отказал от иска като производството по делото е прекратено с Определение от 16 юни 2011 год. на СГС, което е влязло в сила.

Съгласно трайно установената практика на Върховен касационен съд на Република България, отказът от иск съдържа в себе си мълчаливо признание за неоснователността на иска и към това признание се прикрепя силата на присъдено нещо. Ако отказът от иск се свърже единствено със забраната за ищеца да предяви отново същия иск, без към него да се прикрепя силата на присъдено нещо, се създава една неопределеност за принадлежността на спорното право, каквато е недопустима в правния мир. Напротив, след като за ищеца има забрана да предяви отново същия иск, той не може никога да постигне уважаването на такъв иск и като логична последица това се приравнява на отхвърлен иск – с други думи ищецът не е носител на спорното право или обратното – ответникът е носител на оспореното от ищеца право. Тази последица ще следва да приложи и съдът, когато в друг спор възникне инцидентно въпросът за последиците от направения отказ от иска. Аргумент в подкрепа на този извод е и обстоятелството, че законът не изисква от ответника да даде съгласие за прекратяване на делото при отказ от иска. Само ако този отказ се приравни на

отхвърляне на иска, неговото становище става безпредметно, тъй като правата му са напълно защитени от последиците на отказа. При прекратяване на исковото производство на основание чл.233 ГПК спорният предмет на делото се превръща в безспорен т.е. в призната от ищеца основателност на твърдението на ответника. (в този смисъл Решение № 281 от 29.10.2012г. на ВКС, I т.о. по гр.д.№ 130/2012г.; Решение № 44 от 21.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 210/2018г., II т.о., ТК).

Същността на изявлението по чл.233 ГПК е че то десезира съда със спора и преклудира правото на ищеца да предяви иск срещу същата страна за същото искане и на същото основание – чл.299, ал.1 ГПК. Последицата от определението по чл.233 ГПК е като по влязло в сила решение /принадлежност на имущественото право/. Отказът от иска представлява преклудиращо материалното право на страната процесуално действие (в този смисъл Решение № 77 от 08.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 179 / 2018г., I т.о.; Решение № 75 от 18.06.2018г. на ВКС по т.д.№ 192/2018г., I т.о.; Решение № 81 от 30.04.2018г. на ВКС по т.д.№ 419 / 2018г., I т.о.; Решение № 79 от 08.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 358 / 2018г., I т.о.;).

Ищец по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав е „Мюсюлманско изповедание“, а ответник по това дело е „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България“. Ищецът – „Мюсюлманско изповедание“ е направил отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав, като производството по това дело е прекратено поради отказ от иск с влязло в сила определение.

Отказът от иска преклудира правото на ищеца да предяви иск срещу същата страна за същото искане и на същото основание т.е. в случая е преклудирано правото на иск на „Мюсюлманско изповедание“. „Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България“ е ответник по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав и не е правило отказ от иск по § 4 от ПЗР на ЗВ.

Чрез предявяване на същият иск по §4 от ПЗР на ЗВ, но срещу други страни, които не притежават пасивна процесуалноправна легитимация в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, VI – 6 състав всъщност „Мюсюлманско изповедание“ се опитва да санира последиците на направеният отказ от иск и респективно отказ от материално право в производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав, какъвто правен резултат е недопустим.

Нещо повече, въпреки че последицата от определението по чл.233 ГПК е като по влязло в сила решение /принадлежност на имущественото право/ председателят на състава по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI – 15 състав, който е председател и на състава по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, VI – 6 състав, не е предприел действия за вписване в регистъра по чл.18 ЗВ с оглед разпоредбата на §4, ал.3 от ПЗР на ЗВ във връзка с чл.18 от ЗВ и чл.595 и следващите от ГПК, на влезлия в сила съдебен акт, с който е приключило производството по т.д.№ 1806/2010г. и който се ползва със сила на пресъдено нещо, а именно: Определение от 16.06.2011г. за прекратяване на производството поради отказ от иска по §4 от ПЗР на ЗВ на „Мюсюлманско изповедание“. По този начин както всички трети страни, така и всички съдилища, учреждения и общини в РБългария са били поставени в невъзможност да узнаят, че „Мюсюлманско изповедание“ се е отказало от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ за да могат да зачетат последиците на определението по чл.233 ГПК по реда на чл.297 ГПК.

Съгласно установената съдебна практика на Върховен касационен съд на Република България: Решение № 50 от 11.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 1574/2009г., I г.о.; Решение № 281 от 14.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 87/2011г., I г.о.: влязлото в сила решение, с което е установено правоприемство между сдружение и предходно структурно звено, следва да бъде зачетено не само от сдружението като страна по делото, но и от всички. Съдебно установеното правно положение важи по един и същи начин във всички правоотношения, в които посоченият субект на правото влиза с други лица. Преразглеждането на въпроса за правоприемството в отделен процес по повод спор за собственост между сдружението и трето лице е недопустимо. Това лице няма правен интерес да оспорва съдебно установеното правно положение, тъй като не е участник в сдружението. Възприемането на обратното би могло да доведе до постановяване на противоречиви решения, което състояние не може да се отстрани чрез извънредни средства за отмяна. Спорът за правоприемство касае вътрешни отношения свързани най-вече с това към кого от спорещите е преминало имуществото на прекратено юридическо лице. Тези вътрешни отношения не засягат по никакъв начин правната сфера на трета страна ответник по друг иск, който не твърди да е бил правоприемник на прекратено юридическо лице. Въпросът за зачитане силата на присъдено нещо на влезлите в сила съдебни решения е уреден в чл.297 ГПК, съгласно който влязлото в сила решение е задължително за съда който го е постановил, за всички съдилища, учреждения и общини в Република България. Решението следва да бъде зачетено и по отношение на онези трети лица, които не са били страни в преюдициалното производство и не са обвързани от силата на присъдено нещо, но то може да им бъде противопоставено, тъй като те не заявяват собствени права към спорното право, предмет на този спор. Влязлото в сила решение не обвързва и не може да бъде противопоставено единствено спрямо онези трети лица, които не са участвали като страна по делото, но претендират самостоятелни права върху предмета на спора.

В случая отказът на „Мюсюлманско изповедание“ от иска по §4 от ПЗР на ЗВ за установяване на универсално правоприемство включително и поставеното определение по чл.233 ГПК за прекратяване на производството по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, VI-15 състав следва да бъдат зачетени от съда който го е постановил, от всички съдилища, учреждения и общини в Република България, като същото е противопоставимо на всички трети лица, които не заявяват собствени права върху спорното право - универсално правоприемство.

Както вече изтъкнахме по-горе претендиращото главно встъпване лице Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България има правен интерес от иска срещу първоначалния ищец /а и от исковете срещу ответниците/, тъй като не е участник във висящите съдебни производства по ревандикационните искове, а производството по т.д.№ 1802/2016г. е образувано срещу ответниците очевидно с цел да се преодолее направеният от „Мюсюлманско изповедание“ отказ от иска по § 4 от ПЗР на ЗВ и респективно отказ от материално право в производството по т.д.№ 1806/2010г. Отделно от това, с друго протоколно определение от същото открито съдебно заседание проведено на 05.07.2018г. по т.д.№ 1802/2016г. съдът изрично се произнесе, че искът на първоначалния ищец – „Мюсюлманско изповедание“ по § 4 от ПЗР на ЗВ е допустим, без да зачете последиците на влязлото в сила определение по чл.233 ГПК за прекратяване на производството по т.д.№ 1806/2010г. поради отказ от иска на Мюсюлманско изповедание. Очевидно, че Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България няма как да защити своите права.

Съгласно Определение № 526 от 12.08.2013г. на ВКС по гр.д.№ 4645/2013г. III г.о., ГК допустимостта на главното встъпване съгласно установеното в чл.225, ал.1 ГПК

изискване, е обусловена само от обстоятелството дали искащото да встъпи главно лице заявява самостоятелни права върху спора, а дали постановеното в друг процес решение се ползва със сила на присъдено нещо е въпрос който касае съществуването на спора, а не наличието на предпоставките за допускане на главно встъпване (в този смисъл са и: Решение № 250 от 19.10.2017г. на ВКС по гр.д.№ 768/2017г., IV г.о., ГК; Решение № 50 от 11.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 1574/2009г., I г.о.; Решение № 281 от 14.07.2011г. на ВКС по гр.д.№ 87/2011г., I г.о., съгласно които при зачитане последиците по чл.297 ГПК на силата на присъдено нещо, съдът се произнася по същество като отхвърля иска респективно връща делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав).

Отричането на правния интерес на главното встъпило лице от участие в настоящия процес би могло да доведе до наличие на два влезли в сила съдебни акта ползващи се със сила на присъдено нещо, които си противоречат: определението по чл.233 ГПК по т.д.№ 1806/2010г. по описа на СГС, ТО, VI-15 състав и решението с което ще приключи настоящото производство. На претендиращото главно встъпване лице – Мюсюлманско сунитско ханефитско изповедание в Република България не може да му е известно какво ще е процесуалното поведение на страните и най-вече на ответниците в производството по т.д.№ 1802/2016г. по описа на СГС, ТО, VI – 6 състав /на практика същите имат право и възможност да признаят иска на първоначалния ищец/, а евентуалното противоречие в съдебните актове няма да може да бъде отстранено нито по пътя на инстанционния съдебен контрол, нито по пътя на извънредните средства за отмяна.

Текста от предложението на Цветанов и Карадайъ : „Към законопроекта за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията се добавя преходна и заключителна разпоредба със следното съдържание :

„Производства по параграф 4 ал.3 от преходни и заключителни разпоредби на ЗВ, които до влизането в сила на законопроекта за изменение и допълнение на ЗВ не са приключили с постановяването на решения от СГС, се прекратяват и се разглеждат от този съд в охранителен ред, като исковата молба, по която са образувани и имат значението на заявени по смисъла на параграф 4 ал. 2 от ПЗР на ЗВ, останалите производства се довършват по досегашния ред”

Такова производство е започвало както е видно по т.д. 1806 /2016 година пред СГС срещу Българската държава и 28 общини, с цел да се решат заведените ревандикационни дела във всички съдилища в страната за имущество, което принадлежи на Държавата и общините, но господата Цветанов и Карадайъ искат да премине в ръцете на частния субект Мюсюлманско изповедание ръководено от мюсюлманския брат Мустафа Хаджи. Ето защо нашето твърдение за престъпление по служба е в най-тежкия състав, защото щетата на българската държава и общините ще бъде в размер на стотици милиони, а с обезщетенията за минал период ще достигнат три милиарда лева. Тук основен е въпроса не каква е политическата воля, а каква е комиссионната за това национално предателство.

- Има влязло в сила съдебно определение за отказ от иск по делото за правоприемство водено от Мюсюлманското изповедание срещу Мюсюлманското сунитско ханефитско изповедание и това е правен факт със сила на присъдено нещо. За всеки компетентен юрист този факт не може да се санира, чрез закон и ли с друг съдебен акт, който да му противоречи защото

съдебната аксиома е, че с влезли в сила съдебни актове със сила на присъдено нещо се съобразяват всички / държавни и общински служители, съдилища и длъжностни лица в обсега на техните правомощия/.

- В настоящето производство /четвърто по ред/ държавата и общините са извадени от делото като те като страна са защитени относно тяхната собственост. Но „законотворците“ продължават своята битка с правото и закона и казват в друг съкрушителен текст – „В член 22 се прибавят следните изменения и допълнения „ /1/ Правото на собственост върху обредни, молитвени или богослужбени домове, заедно с поземлените имоти ,върху които са построени, може да принадлежи на БПЦ- Българска патриаршия, на регистрираните вероизповедания и съответните техни местни поделения. Правото на собственост върху тези обекти не може да бъде придобивано по давност от други субекти, извън посочените в изречение първо.”

Преведено на юридически език, правото на собственост върху Археологическия музей срещу президентството, музея в Кърджали, безистена в Ямбол, музея на Религиите в Стара Загора и още стотици паметници на културата- галерии, музеи и обществени сгради, не могат да бъдат придобивани по давност, а със служебната регистрация на Мустафа Хаджи като правопреемник на мюсюлманските вероизповедни общини те му се подаряват от господата Цветанов и Карадайъ.

Политическия и лобистки цинизъм не свършва до тук. В България се създава данъчен рай за определени изповедания и по конкретно за това на мюсюлманския брат Мустафа Хаджи, който ще акумулира огромни капитали за антидържавната си дейност да ислямизира и радикализира циганските гета. На него ще му се разреши да не си плаща задълженията защото публични и частни изпълнители няма да могат да го закачат по следния текст от законопроекта на Цветанов и Карадайъ – „ /2/ Върху недвижимите имоти, представляващи обредни, молитвени или богослужбени домове на юридическите лица – вероизповеданията и техните местни поделения, по смисъла на ЗВ, както и върху движими вещи, свързани с богослужебната дейност , ритуалите и обредите на вероизповеданията не може да бъде насочвано принудително изпълнение”

Към настоящият момент Мустафа Хаджи като представител на Мюсюлманското изповедание дължи на Държавата , повтаряме на Държавата, а и на частни субекти над 15 милиона лева, като само на Държавата това са 8 249 461,40 лв./съгласно ревизионен акт/ Съгласно устава на Мюсюлманското изповедание, всички имоти са към молитвения дом/джамията/ и следователно този хубав текст създава не само недосегаемост от принудително изпълнение на публични и частни вземания , но създава безпрецедентна данъчна амнистия на длъжник спрямо държавата, което не е известно в Европейската практика. Това е привилегия на недосегаемост спрямо наложени санкции, влезли в сила съдебни решения и на практика освобождаване от данъци на частен субект в Българската

Държава и понеже няма друг такъв сред изповеданията закона се превръща в частен по отношение на Мюсюлманското изповедание.

След прекрасната работа, която свършиха по отношение на прекия, вулгарен и недопустим лобизъм, свързан със саниране на закони, с предателство спрямо държавния и общински интерес, спрямо българския закон и Конституция двамата съвносителі Цветанов и Карадайъ са на посещение в Париж да посещават музеи и да пируват върху снагата на изстрадалата ни държава!?!?!?

Не на последно място организирани в престъпна група Цветанов и Карадайъ санират и волята на 570 000 български мюсюлмани, които са се самоопределили от последното преброяване като мюсюлмани сунити, каквото е и веруюто на Мюсюлманското сунитско изповедание, и лансират мюсюлманското братство, забранено в по голямата част от света и представлявано в България от Мустафа Хаджи за което подкрепа са оказали 3700 души.

Заставайки срещу, народа, правосъдието и Конституцията, лицата Цветанов и Карадайъ да си кажат каква е комиссионната за този пладнешки „законодателен“ грабеж на Държавата и общините?

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА, РЪКОВОДИТЕЛИ НА ТАЗИ ИЗСТРАДАЛА ДЪРЖАВА,

ВИЕ СТЕ ДЛЪЖНИ ДА СЕ ПРОИЗНЕСЕТЕ ПО ИЗНЕСЕНИТЕ ФАКТИ И ДА ЗАЕТЕТЕ ПОЗИЦИЯ, ВИЕ УЧАСТВАТЕ ЛИ В ТОЗИ ПЛАДНЕСКИ ГРАБЕЖ НА ОРГАНИЗИРАНАТА ПРЕСТЪПНА ГРУПА СПРЯМО ИНТЕРЕСИТЕ НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ, ИЛИ ЩЕ СЕ ПРОТИВОПОСТАВИТЕ С ВЛИЯНИЕТО И РЕСПЕКТА НА ПОСТОВЕТЕ, КОИТО ЗАЕМАТЕ НА ТОВА ПРЕСТЪПЛЕНИЕ!

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕЗИДЕНТ,

НА ГЪРБА НА НАРОДА ЛИ АКУШИРАТЕ „ДЕМОКРАЦИЯТА“, ТА ДВАМА ОВЛАСТЕНИ БЪДЕЩИ КОАЛИЦИОНИ ПАРТНЬОРИ ЦВЕТАНОВ И КАРАДАЙЪ, ДА ОТКРАДНАТ ОТ ДЪРЖАВАТА 3 МИЛИАРДА, КОИТО СЪСТАВЛЯВАТ БЮДЖЕТА ЗА ПЕНСИИ, СКРОМНИТЕ ПАРИ ЗА МАЙКИТЕ НА ДЕЦА С УВРЕЖДАНИЯ, ПАРИТЕ ЗА ГОДИНИ НАРЕД ЗА КОЛЕДНИ И ВЕЛИКДЕНСКИ НАДБАВКИ ЗА ПЕНСИОНЕРИТЕ.

ДЕМОКРАЦИЯТА ИЗИСКВА НЕ ДУМИ ЗА НЕЙНАТА АГОНИЯ, А ДЕЛА ГОСПОДИН ПРЕЗИДЕНТ НА НАЦИЯТА, И ВИЕ НЕ БИ ТРЯБВАЛО ИНФОРМИРАНО ДА ПОДКРЕПЯТЕ УНИЩОЖАВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ПАМЕТ ОТ ДЕСЕТКИ БЪЛГАРСКИ ГРАДОВЕ, КАТО ПОДАРИТЕ ТЕЗИ

ИМОТИ НА МЮСЮЛМАНСКИЯ БРАТ- МУСТАФА ХАДЖИ, КОГОТО ЛАСКАТЕЛНО ПРИЕХТЕ НЕОТДАВНА. КАТО ПРЕЗИДЕНТ НА БЪЛГАРИЯ ВИЕ СТЕ ДЛЪЖЕН ДА ВЗЕМЕТЕ ОТНОШЕНИЕ И ТОВА ОТНОШЕНИЕ БИ СЛЕДВАЛО ДА Е В ИНТЕРЕС НА НАРОДА, А НЕ НА ЧАСТНИЯ ЛОБИЗЪМ.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖА КАРАЯНЧЕВА / ПРЕДСЕДАТЕЛ НА БЪЛГАРСКИЯ ПАРЛАМЕНТ/

ВИЕ СТЕ ОТ РЕГИОН, КЪДЕТО ЗАЩИТА НА МУЗЕЯ В КЪРДЖАЛИ ВИ ПРАТИ В БЪЛГАРСКИЯ ПАРЛАМЕНТ. СЕГА ВИ ПРАВЯТ СЪУЧАСТНИК В СЛУЖЕБНИЯ МУ ПОДАРЪК КЪМ МЮСЮЛМАНСКИ БРАТ МУСТАФА ХАДЖИ, ЧРЕЗ „ПРОМЕНИ В ЗАКОНА ЗА ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА” ,КОИТО СЕ ПРЕВЪРНАХА ОТ ПРОМЕНИ ЗА БОРБА С ТЕРОРИЗМА И РАДИКАЛИЗАЦИЯТА , В ПОДКРЕПА И СТИМУЛИРАНЕ НА СЪЩАТА ТАЗИ РАДИКАЛИЗАЦИЯ. ВИЕ ИМАТЕ НЕ ЛЕКАТА ЗАДАЧА ШИЗОФРЕННО ДА ВЯРВАТЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ГРУПАТА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ГЕРБ, НО И ДА ЗНАЕТЕ, ЧЕ ИЗБИРАТЕЛИТЕ СА ВАШИЯ ЕЛЕКТОРАТ, А НЕ ПОЛИТИЧЕСКИТЕ НАЧАЛНИЦИ. СМИСЪЛА НА БЪЛГАРСКИЯ ПАРЛАМЕНТ Е ДА СЛУЖИ НА ГРАЖДАНИТЕ, А НЕ ДА ГИ ОГРАБВА И ДА ОБСЛУЖВА ЧАСТНИ ИНТЕРЕСИ! СПРЕТЕ ГЛЕДАНЕТО НА ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА, ЗАЩОТО ТОЙ СЕ ИЗРОДИ ДО ОТКРОВЕНО ЛОБИСТКИ ЗАКОНОПРОЕКТ ОБСЛУЖВАЩ ДПС И МУСТАФА ХАДЖИ!

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН БОРИСОВ,

ВИЕ СТЕ МЪДЪР ПРЕМИЕР, ПОДЛОЖЕН НА НЕЧОВЕШКИ УДАРИ, НО НАЙ-ВЕЧЕ ОТ СОБСТВЕНИТЕ ВИ СЪПАРТИЙЦИ, КОИТО ИМАТ ДРУГИ, НЕ ВАШИТЕ РОДОЛЮБИВИ МИСЛИ ЗА ДОБРУВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ. КОГАТО СЕ ЛАНСИРАХА ПРОМЕНИТЕ В ЗАКОНА ЗА ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА КАТО СЪЩЕСТВЕНИ В БОРБАТА С ТЕРОРИЗМА И ТОГАВА СЕ ВИЖДАХА ОПРАВДАНО ЦВЕТАНОВ, КАРАДАЙЪ И НИНОВА, А СЕГА, ВНОСИТЕЛИТЕ- САМО ЦВЕТАНОВ И КАРАДАЙЪ ДОКАЗАХА, ЧЕ ТОВА Е ЗАКОНОПРОЕКТ ЗА МУСТАФА ХАДЖИ. ТОЙ –МУСТАФА ХАДЖИ ВИ ЗАВЕДЕ ДЕЛО ЗА ДЪРЖАВНИТЕ ИМОТИ, КОИТО СА ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ДЪРЖАВНА И ИСТОРИЧЕСКА ПАМЕТ. ТОЙ СЕ ОПИТА ДА ОСЪДИ ОБЩИНИТЕ ЗА ИМОТИ, КОИТО ОТ 130 ГОДИНИ СА ТЯХНА СОБСТВЕНОСТ И СЕГА КОГАТО ТАЗИ САГА ИЗГЛЕЖДАШЕ ПРИКЛЮЧИЛА ЛИЧНО ЦВЕТАНОВ И КАРАДАЙЪ УНИЩОЖАВАТ СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ И ДАВАТ ТЕЗИ ИМОТИ СЛУЖЕБНО В РЪЦЕТЕ НА МУСТАФА ХАДЖИ.

ТОВА ВЕЧЕ Е НАЦИОНАЛНО ПРЕДАТЕЛСТВО, ТАЗИ НАГЛОСТ - НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ДА ИЗВЪРШАТ ТОВА НАЦИОНАЛНО ПРЕДАТЕЛСТВО ПОСТАВЯ ЧЕРВЕНАТА ЛИНИЯ НА РАЗДЕЛЕНИЕТО, КОЙ ГИ ПОДКРЕПЯ И КОЙ Е ЗА БЪЛГАРИЯ! В ТАЗИ ДИЛЕМА ВИЕ НЕ МОЖЕ,

НЕ БИВА И Е ЖАЛКО АКО ОСТАНЕТА БЕЗУЧАСТЕН, СПРЕТЕ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ НА ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И СЕ ОБЪРНЕТА КЪМ НАРОДА, КЪМ ВЕРИТЕ В НЕГО И КЪМ ДЕСЕТКИТЕ РЕЛИГИОЗНИ ДЕНОМИНАЦИИ КАТО АРМЕНЦИ, ЕВРЕИ, ПРОТЕСТАНТИ, КАТОЛИЦИ, КОИТО ЩЕ СТРАДАТ ОТ ТЕЗИ ИЗМЕНЕНИЕ, ЗА ДА МОЖЕ ЦВЕТАНОВ И КАРАДАЙЪ ДА ПРЕВЪРНАТ МЮСЮЛМАНСКОТО ИЗПОВЕДАНИЕ В ДАНЪЧЕН РАЙ. ТО ЩЕ Е НЕДОСЕГАЕМО ЗА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА СИ,КОИТО САМО КЪМ МОМЕНТА СА ОГРОМНИ КЪМ СЪЩАТА ТАЗИ ДЪРЖАВА, КОЯТО ИСКАТ ДА ОГРЯБЯТ С 3 МИЛИАРДА! ЗАПИТАХТЕ ЛИ МИНИСТЪР ГОРАНОВ ОТ КЪДЕ ЩЕ СЕ ВЗЕМАТ ПАРИТЕ ЗА ОБЕЗЩЕТИЕ НА МЮСЮЛМАНСКОТО ИЗПОВЕДАНИЕ, ЗА ЩЕТИТЕ И НЕУСТОЙКИТЕ КОИТО ЩЕ СЕ ПЛАЩАТ КЪМ ЕВРОПА ПО ЕВРОПРОЕКТИТЕ СЪХРАНИЛИ ТЕЗИ СГРАДИ В ПАТРИМОНИУМА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ!

ПИТАЙТЕ ЦВЕТАНОВ КОЛКО Е КОМИСИОННАТА ЗА ТОВА НАЦИОНАЛНО ПРЕДАТЕЛСТВО И КАКВА Е НАЦИОНАЛНАТА ЦЕНА КОЯТО ЩЕ ПЛАТЯТ ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ!

ГОСПОДИН ПРЕМИЕР СПРЕТЕ ТОВА БЕЗУМИЕ!

ГОСПОЖО ОБЩЕСТВЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ НА НАРОДА ПРЕД ВЛАСТТА,

КАЧВАНЕТО НА ВЛАК И СНИМКИ С ЦВЕТА НЕ РЕШАВАТ ПРОБЛЕМИТЕ НА ХОРАТА. КЪМ ВАС СА СЕ ОБРЪЩАЛИ РЕЛИГИОЗНИ ДЕНОМИНАЦИИ, А СЕГА И НИЕ СЕ ОБРЪЩАМЕ КЪМ ВАС ДА ВЛЕЗЕТЕ В РОЛЯТА СИ НА ОБЩЕСТВЕН ЗАЩИТНИК , ОМБДУСМАН, И ДА ИЗРЕЧЕТЕ ИСТИНИТЕ С КОИТО ВИ ЗАПОЗНАВАМЕ! НЕ Е ДОПУСТИМО В БЪЛГАРСКИЯ ПАРЛАМЕНТ ДА СЕ ВНАСЯТ ЗАКОНОПРОЕКТИ КОИТО СЪЗДАВАТ ДАНЪЧЕН И ФИНАНСОВ РАЙ ЗА ЧАСТНИ СУБЕКТИ, ДА СЕ САНИРАТ ВЛЕЗЛИ В СИЛА СЪДЕБНИ РЕШЕНИЯ , ДА СЕ ИЗГРАЖДА ПУБЛИЧНА ЗАСТРАХОВКА ЗА НАРУШЕНИЕ НА КОНСТИТУЦИЯТА И ОБИКНОВЕНАТА ЧОВЕШКА СПРАВЕДЛИВОСТ.

ЗАЩО ЗА ЛЕЛЯ ВАНКА ОТ СПЕТЪРЧ БИРНИКА ДА МОЖЕ ДА ОПИСВА ИМУЩЕСТВО И ДА И ВЗЕМЕ КЕРЕМИДИТЕ НАД ГЛАВАТА , А ЗА НЕИЗРЯДНИ ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯ КЪМ ФИСКА ТОВА ДА НЕ МОЖЕ ДА СЕ СЛУЧИ И ТО ЗАКРЕПОСТЕНО В ЗАКОНОВА РАЗПОРЕДБА. ВЛЕЗТЕ В ПРОБЛЕМА И ПОЕМЕТЕ ОТГОВОРНОСТ!

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВКС,

ВИЕ В ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ В ПУБЛИЧНОСТТА ИЗЛЯЗОХТЕ С МАГИСТРАТСКА СЪВЕСТ И ОТКРИТО ЛИЦЕ ПРЕД СЪЗДАВАНЕТО НА АВТОКРАЦИЯ В ДЪРЖАВАТА. СЕЗИРАМЕ ВИ С НАСТОЯЩЕТО ПИСМО ,ЗА ДА ВИДИТЕ КАК ТАЗИ АВТОКРАЦИЯ,СВЪРЗАНА С ПРАВОМОЩИЯТА НА ПРОКУРАТУРАТА Е НА ПЪТ ДА ЛИКВИДИРА РЕГИСТРИРАНИ

ИЗПОВЕДАНИЯ , С ИМУЩЕСТВО, ПРАКТИКА И ОТ ОБЩЕСТВЕНО ЗНАЧЕНИЕ ЗА БЪЛГАРИЯ. ТАЗИ АВТОКРАЦИЯ МИНАВА И ПРЕЗ ОТКРОВЕНИЯ ЛОБИЗЪМ В ЗАКОНОПРОЕКТ ЗА ДАНЪЧЕН РАЙ- ЗА НЯКОИ ЧАСТНИ ЛИЦА И ПОЛИТИЧЕСКИ ПАРТИИ И ЗА ФЛАГРАНТНО НАРУШАВАНЕ НА ЗАКОНА И КОНСТИТУЦИЯТА. ЧРЕЗ ЗАКОН СЕ САНИРАТ СЪДЕБНИ РЕШЕНИЯ И СЕ РАЗПОРЕЖДА НА СЪДА КАК ДА СИ ГЛЕДА ДЕЛАТА. ТУК Е МЯСТОТО И ВИЕ КАТО ИЗЯВЕН ДЕМОКРАТ ДА СЕ СЕЗИРАТЕ И ДА СЕЗИРАТЕ И КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД АКО ТЕЗИ ПРЕСТЪПНО ЛОБИСТКИ ПОПРАВКИ СТАНАТ ФАКТ! ДЕМОКРАЦИЯТА Е ДЕЙСТВИЕ НА ВСИЧКИ КОИТО МОГАТ ДА Я ЗАЩИТЯТ!

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА В УПРАВЛЕНИЕТО НА ДЪРЖАВАТА,

НИЕ ЩЕ НАМЕРИМ СВОИТЕ ПРАВНИ АРГУМЕНТИ ПРЕД ЕВРОПА И СВЕТА, НО ВАШАТА СЪВЕСТ ЩЕ БЪДЕ КАЛНА ОТ ТОЗИ ПОЗОРЕН АКТ НА ЦВЕТАНОВ И КАРАДАЙЪ, МОЛИМ ВИ ИЗМИЙТЕ ПУБЛИЧНИЯ СИ ОБРАЗ ОТ ТОВА ЗА СЕГА НЕИНФОРМИРАНО, НО СЛЕД НАСТОЯЩЕТО ПИСМО ИНФОРМИРАНО СЪУЧАСТИЕ В ТОВА ПРЕСТЪПЛЕНИЕ СРЕЩУ ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ, СРЕЩУ БЪЛГАРСКАТА ПАМЕТ И БЪЛГАРСКИЯ НАРОД.

ЧЛЕНОВЕ НА ВИСШИЯ ДУХОВЕН СЪВЕТ

НА

МЮСЮЛМАНСКОТО СУНИТСКО ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
Ф.Д. № 12485/2003 г.
гр. СОФИЯ
VI-15 с-в

УДОСТОВЕРЕНИЕ

15.11.2018 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД удостоверява, че на основание чл. 595 и сл. от ГПК във вр. с чл. 18 от Закона за вероизповеданията с решение от 09.12.2003 г., решение от 09.07.2004 г., решение от 22.06.2005 г., решение от 03.04.2013 г., решение от 07.01.2014 г. и решение от 31.01.2014 г. вписа в регистъра на вероизповеданията под № 32, том 3, стр. 20, по ф.д. № 12485/2003 г. религиозна институция с наименование "МЮСЮЛМАНСКО СУНИТСКО ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ", със седалище и адрес на управление гр. София, бул. Кн. Мария Луиза № 27, ет. 1.

Органи на управление - Висш Духовен съвет в състав: НЕДИМ ХАФЪЗ ИБРАХИМ ГЕНДЖЕВ, ЕГН 4510018804 - председател, МОХАМЕД РАБИА САЛЯМА МОХАМЕД БАДАУИ, ЕГН 5710196282 - заместник главен мюфтия, АХМЕД ЛЯТИФОВ КАМЕНСКИ, ЕГН 3401056046, ЕРГИН ДЖЕМАЛ ЗАРАЛИ ЕГН 6603128765, ЕРГУН ХАСАНОВ АЛИЕВ, ЕГН 6011291022, ЛЮТВИ ЮСНИЕВ ЛЮТВИЕВ, ЕГН 4706284669, МЕХМЕД ЯШАР ЮСЕИН, ЕГН 4104283569, МЕХМЕД АХМЕД МЕХМЕД, ЕГН 5103060747, МУРАД ФЕРАДОВ МУРАДОВ, ЕГН 6501315362, СЕИД АЛИОСМАН МАХМУД, ЕГН 7312105362 НИКОЛАЙ ПАНКОВ ПАНКОВ, ЕГН 6811106289, СЕБАХИДИН САДЪК ХАМДИ, ЕГН 5208305580, ФАИК АХМЕД МУСТАФА, ЕГН 4812267643, ШАБАН РАМАДАН КАРААЛИ, ЕГН 5304277566, ШЕФКЕТ ОСМАНОВ ХАЛИМИНСКИ, ЕГН 4206246085 и ЮКСЕЛ ИСМЕТОВ АХМЕДОВ, ЕГН 6905025108.

Изповеданието се представлява от Председателя на Висшия духовен съвет НЕДИМ ХАФЪЗ ИБРАХИМ ГЕНДЖЕВ, ЕГН 4510018804.

Настоящото удостоверение отразява актуалното състояние, получено вследствие всички извършени промени по партидата

Съдия:

Секретар:

/Г. Стефанов

ЧРЕЗ
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

59
17 ✓
24

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА ПО
ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И
ПРАВАТА НА ЧОВЕКА
Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 83 ал. 1 от ПОДНС внасяме предложение за изменение и допълнение на Обединения Законопроект за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията № 853-14-10/19.10.2018г., както следва:

1. Параграф първи – да отпадне
2. Параграф втори – да отпадне
3. Параграф трети Вариант I и Вариант II – да отпаднат
4. Параграф четвърти Вариант II – да отпадне. Да се приеме Вариант I.
5. Параграф пети – да отпадне
6. Параграф шести – да отпадне
7. Параграф седми Вариант I – да отпадне
8. Параграф седми Вариант II чл. 7, ал. 3 да се измени по следния начин:
„(3) Вероизповеданията могат да представят на Народното събрание и на другите държавни органи на всички нива предложения, мнения, доклади, проучвания по въпроси от значение за религиозната общност.“
9. Параграф седми Вариант II чл. 7, ал. 4 – да отпадне
10. Параграф осми в чл. 12, ал. 2 – да отпадне
11. Параграф осми в чл. 12, ал. 3 става ал. 2 и придобива следната редакция“

„(2) Вероизповеданията представят до края на месец февруари всяка година на Дирекция „Вероизповедания“ на Министерския съвет списък на обредните, молитвените и богослужебните домове, предназначени за извършване на техните публични религиозни обреди.“

12.Параграф осми в чл. 12 се създава нова ал. 3 със следното съдържание:

„(3) Дирекция „Вероизповедания“ към Министерски съвет поддържа електронен публичен регистър по ал. 2.“

13.Параграф осми в чл. 12 се създава нова ал. 4 със следното съдържание:

„(4) Данъчните преференции, предвидени в Закона за местни данъци и такси относно молитвените домове на Вероизповеданията, се отнасят само за включените в регистъра по ал. 3.“

14. В параграф десети чл.14а, ал. 1 числото „300“ да се замени с числото „3000“

15. В параграф десети чл. 14б, ал. 2, т.2 числото „300“ да се замени с числото „3000“

16.Параграф тринадесети – да отпадне

17.Параграф шестнадесети систематично да бъде отразен в Преходни и заключителни разпоредби като т. 3 отпадат думите „и чл. 7а“.

18.Параграф седемнадесети – да отпадне

19. Параграф осемнадесети – да отпадне

20. Създава се нов параграф осемнадесети със следното съдържание:

В член 22 се правят следните изменения и допълнения:

„(1) Правото на собственост върху обредни, молитвени или богослужебни домове, заедно с поземлените имоти, върху които са построени, може да принадлежи на Българската православна църква - Българска Патриаршия, на регистрираните вероизповедания и съответно на техните местни поделения. Правото на собственост върху тези обекти не може да бъде придобивано по давност от други субекти, извън посочените в изречение първо.“

(8) Полагащата се държавна субсидия за текущи разходи се предоставя на централното ръководство на съответното вероизповедание и се изразходва целево за покриване на разходите на вероизповеданието за възнаграждения на персонал (свещенослужители и служители на религиозните институции), за осъществяването на техни образователни дейности, които не се обхващат от финансирането по чл. 33, ал. 3, и за поддръжка на гробищни паркове.

(9) Предоставянето на държавната субсидия за текущи разходи се извършва от Дирекция „Вероизповедания“ на Министерски съвет чрез трансфери на бюджетни средства по специални целеви сметки за текущи разходи на централните ръководства на вероизповеданията на четири части: до 30 април, 30 юни, 30 септември и до 20 декември.

(10) Капиталовите разходи включват разходи за строителство и ремонт на храмове (молитвени домове), манастири и прилежащите им сгради, сгради на висши духовни училища и духовни училища, както и изграждане и ремонт на гробищни паркове. Средствата за субсидия за капиталови разходи се съхраняват и разходват чрез специална сметка в банка на съответното вероизповедание.

(11) Централното ръководство на съответното вероизповедание извършва разпределение на средствата по държавната субсидия за текущи разходи между местните поделения и предоставя до края на месец януари на текущата година на Дирекция „Вероизповедания“ справка за разпределението на субсидията за капиталови разходи по обекти.

(12) Разходването на средствата от държавната субсидия за текущи разходи се извършва чрез плащания от специалната целева сметка за текущи разходи на съответното вероизповедание. Допуска се трансфер на средства от тази сметка по сметки на местни поделения на вероизповеданията. Тегленето на средства в брой от специалната целева сметка на съответното вероизповедание за текущи разходи се допуска само до размерите на разходите за персонала.

(13) Разходването на средствата от държавната субсидия за капиталови разходи се извършва чрез плащания от специалната целева сметка за капиталови разходи. Допуска се трансфер на средства от тази сметка по сметки на местни поделения на вероизповеданията. Банката, в която е открита специалната целева сметка за капиталови разходи на съответното вероизповедание, изпълнява нареждания за плащания само въз основа на представени първични счетоводни документи за разходи.

(15) Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет може да изисква предоставянето на информация под формата на обобщени справки и първични счетоводни документи за доказването на разходи и плащания до размера на предоставените средства към определен момент. При предоставянето на информацията се спазват изискванията за защита на личните данни на физическите лица. Разходите за възнаграждения на свещенослужители и служители в религиозните институции се контролират само въз основа на обобщени справки, от които да е видно спазването на изискванията на чл.29 и до размера на държавната субсидия.

(16) Централните ръководства на вероизповеданията предоставят на Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет в срок до 31 март всяка година обобщени годишни справки и приложения към тях, които съдържат обобщени данни за предоставените субсидии и за усвояването им по видове разходи през предходната година.

(17) Неусвоените средства по специалните сметки на съответното вероизповедание към 31 декември на текущата година, се изразходват през следващите години в съответствие с разпределението им за съответния вид разходи. Централното ръководство на вероизповеданието в срок до 31 януари на следващата година предоставя доклад до Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет.

(18) Духовните училища от системата на предучилищното и училищното образование се финансират от държания бюджет чрез Министерството на образованието и науката, като размерът на

„(2) Върху недвижими имоти, представляващи обредни, молитвени или богослужебни домове на юридически лица – вероизповедания и техните местни поделения, по смисъла на закона за вероизповеданията, както и върху движими вещи, свързани с богослужебната дейност, ритуалите и обредите на вероизповеданията не може да бъде насочвано принудителни изпълнение.

Досегашният текст става ал. 3.

21. Параграф деветнадесети – да отпадне

22. Параграф двадесети чл. 24, ал. 2 на т. 2 се изменя по следния начин:

„(2) Статутът на гробищните паркове на Вероизповеданията се определя за постоянно и не може да бъде променян. Тяхното разрушаване или затваряне са забранени. Погребенията в гробищните паркове се извършват в съответствие с религиозните норми на съответното вероизповедания.“

23. Параграф двадесети чл. 24, ал. 3 на т. 2 се изменя по следния начин:

„(3) Държавата и общините подпомагат изграждането на гробищни паркове на съответните вероизповедания чрез безвъзмездно предоставяне на поземлени имоти – държавна или общинска собственост, за тази цел.“

24. Параграф двадесет и първи – да отпадне

25. Параграф двадесет и втори – да отпадне

26. Параграф двадесет и трети в чл. 27, ал. 1 се изменя така:

„(1) Вероизповеданията могат да създават юридически лица с нестопанска цел за своето подпомагане и популяризиране.“

27. Параграф двадесет и четвърти Вариант I и Вариант II – да отпаднат и чл.

28 се изменя така:

„чл. 28 (1) Държавата предоставя годишни субсидии под формата на пряка безвъзмездна финансова помощ на Българската православна църква – Българска патриаршия и регистрираните вероизповедания на базата на резултатите от самоопределянето към съответното

вероизповедание при последното преброяване на населението по данни на Националния статистически институт.

(2) Разпределението на държавната субсидия за вероизповеданията се извършва със Закона за държавния бюджет на Република България в зависимост от броя на самоопределилите се лица към съответното вероизповедание при последното преброяване на населението по данни на Националния статистически институт, както следва:

1. за вероизповедания с по-малко от 1 на сто от самоопределилите се - в общ размер, определян за всяко вероизповедание ежегодно;

2. за вероизповеданията с не по-малко от 1 на сто от самоопределилите се определя по критериите, посочени в този закон, като за едно самоопределило се лице се предвижда субсидия в размер не по-малка от 10 лв, определен ежегодно за всяко вероизповедание

(3) На вероизповедание, за което определената субсидия е по-малка от полагащата се по критериите по ал.2, т.2, годишната субсидия не може да бъде по-малка от 15 млн. лв.

(4) За задграничните епархии в диоцеза и юрисдикцията на Българската православна църква-Българска патриаршия, държавната субсидия се предоставя в размери, определяни ежегодно със Закона за държавния бюджет на Република България. В тези случаи не се прилагат условията по ал.2 и 3.

(5) В обществен интерес, свързан с религиозните ценности на българския народ, на вероизповеданията могат да се предоставят и допълнителни средства над размера на годишната държавната субсидия.

(6) В Закона за държавния бюджет на Република България се посочва наименованието на вероизповеданието и размера на субсидията.

(7) До края на месец януари на текущата година централното ръководство на съответното вероизповедание разпределя полагащата се субсидия на текущи и капиталови разходи, прави мотивирано предложение за разпределението на капиталовите разходи по обекти и уведомява за това дирекция „Вероизповедания“ на Министерския съвет.

средствата се определя с Постановление за изпълнение на Държавния бюджет.

(19) Духовните училища от системата на предучилищното и училището образованието, както и висшите духовни училища могат да се финансират от регистрираното вероизповедание, по чието искане са открити. Финансирането се предоставя за издръжка на дейностите по обучение на учениците, за стипендии на учениците, за ученици, настанени в общежитие и за поддръжка на материалната база.

(20) Министерството на образованието и науката чрез своя бюджет може да финансира и утвърдени от него образователни програми, които вероизповеданията да осъществяват извън училищната среда. Това финансиране се разпределя пропорционално между вероизповеданията съобразно числеността на заявите принадлежността си към съответното вероизповедание при последното преброяване на населението от Националния статистически институт."

28. Параграф двадесети и пети – да отпадне

29. Параграф двадесет и шести Вариант I се приема в следния вид:

В чл. 29 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става алинея 1 и се изменя така:

„(1) Правоотношенията между свещенослужителите и служителите на религиозните институции се уреждат съгласно устава на религиозната институция. Максималните размери на основните месечни заплати, които се изплащат от държавната субсидия на персонала, с изключение на заплатите на лицата в ръководните органи на вероизповеданията, не могат да надвишават:

1. средната месечна заплата за педагогически специалист – за свещенослужителите;

2. средномесечната заплата на наетите лица по трудово и служебно правоотношение в обществения сектор, съобразно данни на Националния статистически институт - за служителите в религиозни институции."

2. Създава се ал. 2, 3, 4, 5 със следното съдържание:

„ (2) Постоянни свещенослужители и служители на Вероизповеданията могат да бъдат български граждани или чужди граждани, получили статут по чл. 23 ал. 1 т. 2 – 4 от Закона за чужденците в Република България.“

„ (3) Централните ръководства на вероизповеданията поддържат регистри на свещенослужителите и служителите за нуждите на отчетността по чл. 21, ал. 14, като предоставят на Дирекция „Вероизповедания“ на Министерския съвет възможност за достъп до тези регистри.“

„ (4) Всеки свещенослужител трябва да бъде снабден с удостоверение, издадено от централното ръководство или от местно поделение на съответното вероизповедание, с което да се легитимира като представител на вероизповеданието.“

„ (5) Свещенослужители, чужди граждани могат да участват в богослужение след уведомление на Дирекцията по вероизповедание. Когато е невъзможно да бъде уведомена Дирекцията, уведомителният режим може да бъде и последващ.“

30. Параграф двадесет и шести Вариант II – да отпадне.

31. Параграф двадесет и девети Вариант I – да отпадне

32. Параграф двадесет и девети Вариант II се приема със следната редакция:

В чл. 33, ал. 1 и ал. 5 думите „към които принадлежи не по-малко от 1 на 100 от населението на страната на база на резултатите от последното преброяване“ – да отпаднат

33. Параграф тридесети в т. 1 след думите „на този закон“ се добавят думите „по реда на Закона за административните нарушения и наказания“.

34. Параграф тридесети т. 2 – да отпадне

35. Параграф тридесети т. 10 и т. 11 – да отпаднат

36. Параграф тридесет и първи Вариант I и Вариант II – да отпаднат

37. Параграф тридесет и втори – да отпадне

38. Параграф тридесет и трети от Преходни и заключителни разпоредби – да отпадне

39. Параграф тридесет и четвърти думите „3 месеца“ се заменят с думите „6 месеца“

40. Параграф тридесет и пети – да отпадне

41. Параграф тридесет и шести – да отпадне

42. Параграф тридесет и седми – да отпадне и се създава нов със следното съдържание:

„В закона за Държавния бюджет за всяка година се изписват и бенефициентите на субсидията по чл. 28, ал. 2, т. 2.“

43. Параграф тридесет и осми т. 1 – да отпадне

44. Параграф тридесет и осми т. 3 – да отпадне

45. Параграф тридесет и осми Вариант II – да отпадне

46. Параграф тридесет и девети ал. 11 се изменя по следния начин:

„(11) Духовните училища по чл. 9, ал. 1, т. 3 се финансират при условията и по реда на чл. 28, ал. 18-20 от този закон.“

47. Параграф четиридесети – да отпадне

48. Параграф четиридесет и първи – да отпадне

49. Параграф четиридесет и втори – да отпадне

50. Създава се нов параграф ... със следното съдържание:

В § 4, ал. 2 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за вероизповеданията думата „иска“ се заменя с думата „заявление“.

51. Създава се нов Параграф ... със следното съдържание:

В § 4, ал. 3 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за вероизповеданията след думата „решение“ се добавя изразът:

„... по реда на чл. 530 и сл. ГПК, като в този случай разпоредбите на чл. 531, ал. 2, чл. 534 и чл. 535 ГПК не се прилагат.“

Към ал. 3 се добавя ново изречение със следното съдържание:

„Решението по предходното изречение се вписва в регистъра по чл. 18.“

52. Създава се нов Параграф ... със следното съдържание:

Към Законопроекта за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията се добавя Преходна и заключителна разпоредба със следното съдържание:

„Производствата по § 4, ал. 3 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за вероизповеданията, които до влизането в сила на Законопроекта

за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията не са приключили с постановяването на решение от Софийски градски съд, се прекратяват и се разглеждат от този съд по охранителен ред, като исковата молба, по която са образувани, има значението на заявление по смисъла на § 4, ал. 2 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за вероизповеданията. Останалите производства се довършват по досегашния ред.“

53. § ... В Закона за устройство на територията се добавя нова ал. 14 на член 148 със следния текст:

„(14) Разрешения за строеж на обредни, молитвени или богослужебни домове за публични религиозни обреди и служби се издават само на възложител – вероизповедание или негово местно поделение по смисъла на закона за вероизповеданията.“

София, 16.11.2018 г.

ВНОСИТЕЛ:

РАЗПОРЕЖДАНЕ

Гр. София, 26.10.2018 г.

№ 13745/29.10.18

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 20 състав, в закрито заседание, като разгледа т.д. 1802/2016 г., намери следното:

Делото е преразпределено след отвод на докладчика. Ето защо, независимо от етапа на процесуално развитие на производството, настоящият докладчик следва да извърши самостоятелна преценка за редовността и допустимостта на иска. В рамките на тази проверка съдът намери следното:

Производството е по реда на § 4, ал. 2 от Преходните разпоредби на Закона за вероизповеданията и е образувано за установяване на правоприемството на Мюсюлманското изповедание на мюсюлманските религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица, съществували в периода до 1949 г.

С Решение на Конституционния съд на Република България № 12/15.07.2003 г. по к.д. № 3/2003 г. редът за установяване на правоприемство е определен като исков, а като процесуална предпоставка за допустимостта му е посочено издаване на удостоверение по ал. 1 на § 4 ПРЗВ.

Анализът на § 4 ПРЗВ, както и прочитът на мотивите на РКС на КС на РБ сочат, че целта на това исково производство е да установи правоприемството като факт от регистърния статут на вероизповеданието. Аргумент за това е обстоятелството, че решението се вписва в регистъра на вероизповеданията, воден от съда.

Решенията, касаещи регистърния статут на юридическите лица, имат действие спрямо всички. Ето защо, претендиращото за правоприемство вероизповедание няма правен интерес да насочва иска по § 4, ал. 2 ПР ВР срещу лица, с които има спор относно принадлежността на права върху имоти – тези лица могат да оспорват притежанието на имота от съответното вероизповедание (който спор ще се реши по пътя на образуваните вещни дела), но не и правоприемството, което ще бъде вписано в съдебния регистър като част от статута на юридическото лице на основание § 4, ал. 3 ПР ЗВ. Ето защо искът по § 4, ал. 2 ПР ЗВ се насочва само срещу друго претендиращо правоприемство вероизповедание, който извод се подкрепя от разпоредбата на § 4, ал. 4 ПР ЗВ, легитимираща лицата, които единствено могат да обжалват решението.

По отношение на Администрацията на Министерски съвет (конституирана като ответник с определение от 26.10.2016 г., л. 379, т. 1) са налице допълнителни основания за недопустимост на производството – касае се за държавен орган, който е длъжен да зачете съдебното решение (чл. 298 ГПК) без да е страна в производството, в което това решение е постановено. Нещо повече, този орган издава удостоверение за правоприемство като предпоставка за завеждане на делото и след постановяване на решението няма други функции за удостоверяване на правоприемството.

Ето защо настоящият състав счита, че производството следва да бъде прекратено по отношение на ответниците-общини, ответника ЗАДА ООД и ответника Администрация на Министерския съвет, като остане висящо по иска на конституираната главно встъпила страна срещу първоначалния ищец (по исковете

на главно встъпилия срещу първоначалните ответници производството и в тази част следва да бъде прекратено). Същевременно на първоначалния ищец следва да бъдат дадени указания да уточни поддържа ли иск по § 4, ал. 2 ПР ЗВ срещу надлежен ответник и ако да – да зави срещу кого.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА на основание чл. 130 ГПК исковата молба, подадена от Мюсюлманско вероизповедание, в частта, с която е предявен иск с правно основание § 4, ал. 2 ПР ЗВ срещу Община Берковица, Община Видин, Община Велинград, Община Добрич, Община Дупница, Община Ихтиман, Община Карлово, Община Кърджали, Община Кюстендил, Община Ловеч, Община Монтана, Община Несебър, Община Омуртаг, Община Пловдив, Община Разград, Община Самоков, Община Русе, Община Тетевен, Община Хасково, Община Шумен, Община Ямбол, ЗАДА ООД и Администрацията на МС, както и исковете на главно встъпилия срещу същите лица.

УКАЗВА на Мюсюлманско вероизповедание в едноседмичен срок от съобщението да уточни, дали поддържа иск по § 4, ал. 2 ПР ЗВ срещу друго вероизповедание по смисъла на § 4, ал. 4 ПР ЗВ и ако да – да го индивидуализира.

ОТМЕНЯ определението, с което делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 13.11.2018 г.

След влизане в сила на настоящото разпореждане делото да се докладва за насрочване по иска, предявен от главно встъпилото лице.

Разпореждането може да бъде обжалвано от жалбоподателя пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от връчване на препис.

СЪДИЯ:

Татяна Костадинова

Определение

№ 4079

гр. София, 13.12.2017 г.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 9 състав в закрито съдебно заседание в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МАДЛЕНА ЖЕЛЕВА

ЧЛЕНОВЕ: Г. И.

В. Х.

изслуша докладваното от съдия Г. И. ч.гр.д. № 5228 по описа за 2017 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 129, ал. 3 вр. чл. 274, ал. 1 т. 1 от ГПК.

„М. С. Х. И.“ обжалва определение № 4642 от 26.07.2017 г. по т.д. 1802/2016 г., Софийски апелативен съд, 9 състав, с което е върната исковата му молба в качеството му на главно встъпило лице. Счита, че определението е незаконосъобразно, необосновано и неправилно.

Счита на първо място, че определение № 3131 от 12.05.2017 г., постановено от СГС, VI-6 състав по т.д. 1802/2016 г., с което на основание чл. 129, ал. 2 от ГПК исковата молба на главно встъпилото лице е оставена без движение с указания за представяне на съда в 1 седмичен срок на удостоверение по § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗВ от Директора на Дирекция „Вероизповедания“ на МС било неправилно и незаконосъобразно. Указанията за представяне на удостоверение по § 4 не били основани на чл. 129, ал. 2 и чл. 128 от ГПК. Позовава се на това, че към исковата молба на ищеца било представено удостоверение по § 4 от ПЗР на ЗВ, което е за нуждите на вече прекратеното производство по т.д. 1806/2010 г. и дирекцията не издава повторно такова удостоверение.

Позовава се на определение № 3467 от 18.10.2016 г., Софийски апелативен съд, ГО, 4 състав, по ч. гр.д. 4459/16 г., с което е прието, че „преценката за наличие на правоприемство между ищеца и посочените религиозни организации, съществували преди 1949 г. е въпрос по същество на правния спор, а не по допустимост на производството. Въпреки тези указания, съдът пак бил върнал с процесното определение исковата молба на главно встъпилото лице. Съгласно чл. 121, ал. 1 от Конституцията на Р България страните в процеса били равнопоставени. В чл. 9 от ГПК изрично било предвидено, че съдът осигурява на страните равна възможност да упражняват предоставените им права и прилагат закона еднакво спрямо всички. Първоначалният ищец също не бил представил удостоверение по § 4 от ПЗР на ЗВ, а друго, издадено за друго дело.

Позоваването на Решението на Конституционния съд на Р България било неправилно и некоректно, защото изрично К. съд се позовавал на разрешаването на спор, а въпросът за удостоверението не предрешавал извода на съда относно спорното право, тъй като същото можело да бъде оспорено по съществуващия правен ред.

Главното встъпване било процесуална фигура, при която се съединявали за общо разглеждане и безпротиворечиво решаване в едно и също производство вече предявен иск с исковете, които претендиращото главно встъпило лице предявява срещу ищеца и срещу ответника по първоначално

собственост върху недвижими имоти.

„М. С. Х. И.“, регистрирано по ф.д. 12 485/2003 г. СГС, ФО, 1 състав с молба от 6.12.2016 г. е предявило молба, с която е поискал да бъде конституиран като заинтересована страна. Уточнила е, че за ищеца липсва правен интерес от предявяване на иска като излага подробни съображения. А от друга страна, счита, че само той е правоприменик на съществуващи вероизповедания до 1949 г. и поради това иска това да се установи спрямо страните в процеса – както ищеца, така и всички ответници. Позовава се на правните последици на извършен отказ от иска от ищеца по настоящето дело „М. и.“ по т.д. 1806/2010 г., СГС, VI-15 състав срещу него „М. С. Х. И.“ за установяване, че „М. и.“ е правоприменик на изповеданието на мюсюлманите, съществувало в периода до 25.6.1919 г., изповеданието на мюсюлманите, съществувало в периода от 26.6.1919 г. до 22.11.1945 г. и Изповеданието на мюсюлманите, съществували от 23.11.1945 г. до 21.05.1951 г.

С определение № 3131 от 12.05.2017 г. на Софийски градски съд е конституиран „М. С. Х. И.“ като страна в процеса. Дадени са указания на този ищец да представи удостоверение по § 4 от ПЗР на ЗВ, издадено от директора на дирекция „Вероизповедания“, Министерски съвет относно правоприменствеността между вероизповеданието и съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода от 1949 г. като е указал, че това е предпоставка за допустимост на иска и при непредставянето му ще прекрати производството по делото.

Съобщение на главно встъпилото лице е връчено на 31.5.2017 г. С молба от 07.06.2017 г. Главно встъпилото лице е поискало продължаване на срока за представяне на удостоверение по § 4 от ПЗР на ЗВ. С молба от 26.06.2017 г. е представил писмо № 02-18-706 от 13.06.2017 г., изходящо от Директор Дирекция „Вероизповедания“, с което е отговорено, че удостоверение по § 4 от ПЗР на ЗВ вече е издадено във връзка със заявление № 1486 от 1.8.2003 г. на Главно мюфтийство на „М. и.“, регистрирано по ф.д. 1659/2003 г. По разпореждане на съда по т.д. 1802/16 г., заверено копие от него и преписката към него е изпратено служебно на съда с писмо 01.03.-77 от 9.6.2017 г. Срокът за отстраняване нередовностите на исковата молба е продължен с определение № 4153 от 29.06.2017 г. С процесното определение е прието, че ищецът не е отстранил нередовностите на исковата молба, тъй като не бил представил документ с наличието, на който се свързва съществуването на право на иск, съобразно параграф 4, ал. 1 от ПЗР на ЗВ. Изисканото от закона и въз основа на него и от настоящия състав на съда удостоверение било предпоставка за валидно възникване на процесуална връзка и за вероятна основателност на претенции за правоприменство, което безспорно следвало да бъде установено по съдебен ред и който документ ще бъде подложен на самостоятелна преценка във висящия исков процес, включително и оспорването му, но без който производството по делото било недопустимо. В мотивите си съдът е приел, че основанието, посочено в исковата молба – отказ от иск на „М. и.“ срещу „М. С. Х. И.“ по т.д. 1806/2010 г. СГС, не може да бъде обсъдено на настоящия етап, защото е въпрос по съществуването на спора.

Настоящият съдебен състав намира, че с оглед съдебно известното му решение № 966 от 12.05.2015 г. на Софийски апелативен съд, Търговска

колегия, 3 състав по ф.д. 964/14 г. установяването на правоприемство се осъществява чрез предявяването на иск на претендиращата вероизповедна общност, вписана в съответния регистър. При така извършеното тълкуване на закона от Съда и посоченото и в решение на Конституционния съд тълкуване на същата правна норма относно вида на защита в § 4 от ПЗР на ЗВ, то следва, че видът на производството за установяване на правоприемственост между вероизповедание и съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949 г. е исково. Действително при така предвидената защита съгласно ал. 2 на § 4 от ПЗР на ЗВ при предявяване на иска следва да се представи удостоверение на директора на Дирекция „Вероизповедания“ при предявяване на иска по ал. 1. Така е сторил първоначалният ищец „М. и.“, както е посочено по-горе.

В случая третото лице „М. С. Х. И.“ за първоначално предявения иск е оспорил предявеният иск за установяване на „правоприемственост“ и правата на първоначалния ищец и на ответниците. От своя страна е поискал да се установи спрямо ищеца и ответника, че той като регистрирано вероизповедание е правоприемник на съществували религиозни, религиозно-просветни и социално-благотворителни юридически лица в периода до 1949 г. Макар и „М. с. х. и.“ да предявява свой иск за установяване на правоприемство срещу първоначалния ищец и ответниците, то не може да се приеме, че за всяка претендираща религиозна организация ще е налице задължението по § 4, ал.2 от ПЗР на ЗВ. Спорен е именно въпросът за това кои са съществуващите религиозни общности и кой е техен правоприемник. Макар и да е предвидено като процесуална предпоставка представянето на удостоверение, то веднъж представено удостоверение по § 4, ал. 2 от ПЗР на ЗВ от Дирекция „Вероизповедание“, Министерски съвет такова по делото в хода на процеса с всички доказателствени средства може да бъде оспорено и с всички допустими и относими доказателства може да се установява настъпилото правоприемство. Съгласно Закона за изповеданията Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет води регистър на изповеданията. Съгласно § 2, ал. 2 от ПЗР на ЗВ Дирекция „Вероизповедания“ на Министерски съвет предоставя на Софийски градски съд регистъра на вероизповеданията и техните устави. Следователно Дирекция „Вероизповедания“ удостоверява обстоятелствата, вписани в регистъра и изповеданията, вписани в регистъра, както и тези, които са юридически лица по смисъла на § 6 от ЗВ (отм.). От друга страна по силата на § 4 от ЗВ на Дирекция „Вероизповедания“ е придадена законова сила на удостоверяването на съществуващите вероизповедания преди 1949 г. приемане на ЗВ от 1949 г.

Смисълът на удостоверението е да се установи кои са религиозните общности, които са били юридически лица до 1949 г. Удостоверението е относно съществуването на субекти преди 1949 г. А исковият процес на основание § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗВ може да включва в предмета си и спора за това кой е правоприемник на съществуващите преди 1949 г. религиозни общности. Законодателят в § 4, ал. 4 от ПЗР е дал право на жалба срещу положителното решение по § 4, ал. 1 на други религиозни организации. Но отричайки характера на охранително производство по § 4 от ПЗР на ЗВ, съдът е приел, че правата на вероизповеданията следва да се заявят по реда на исковия процес. Следователно при спор и други религиозни организации,

различни от ищеца, биха могли да опровергават съдържанието на удостоверението, издадено от Дирекция „Вероизповедания. Това оспорване може да се извърши в спор между двете регистрирани вероизповедни общности. При оспорването на официалния удостоверителен документ, издаден от Дирекция „Вероизповедания“ на основание чл. 194, ал. 1 от ГПК, са допустими всички доказателствени средства. Следователно при спор между две вероизповедни общности е в противоречие с правото на защита на оспорващата вероизповедна общност да се отрече правото ѝ на иска за установяване на правоприемство с организациите, съществували до 1949 г. само, защото не ѝ се издава удостоверение от Дирекция „Вероизповедания“ при Министерски съвет. При спор относно това кой е правоприемник, ще следва да се приеме, че в конкретния случай представянето на удостоверение не е условие за допустимост на предявения иск. В този смисъл мотивите на Софийски градски съд, са в противоречие с нормата на чл. 124, ал. 1 от ГПК, предвиждащ право на иск за всеки субект, чийто права са накърнени. Поради това следва да се отмени определението на Софийски градски съд. При вече издадено удостоверение от Дирекция „Вероизповедания“ не може да се приеме, че оспорващото вероизповедание има задължение да представи удостоверение от Дирекция „Вероизповедания“ като процесуална предпоставка за предявяване на иска за защита на твърдяното от него правоприемство. В този случай съдът ще следва да прецени всички факти, а не само удостоверяванията, както и да прецени липсата на издадено удостоверение. Но това ще е въпрос по съществуването на спора с оглед фактите, които е изложило конкретно главно встъпилото лице.

При продължаване на производството по делото Софийски градски съд следва да има предвид следното:

Съгласно § 4 от ПЗР на ЗВ се изисква съдебно решение за установяване в исков процес правата на вероизповеданието, всяко друго вероизповедание следва по общите правила да установи правния си интерес от предявяване на иска. Главно встъпилото лице следва да предяви собствени права срещу ищеца. Главното встъпване по всящ процес е особен вид другарство и с него се съединяват за общо разглеждане и безпротиворечиво решаване в едно и също исково производство вече един предявен иск с исковете, които трето лице предявява срещу ищеца и ответника по първоначално предявения иск и с които то претендира за себе си изцяло или отчасти същото гражданско право. Главно встъпилото лице встъпва на страната на ответника, за да издейства в отношенията си с него благоприятно решение и да отблъсне защитата на ищеца. Налице е несъвместимост на правото, претендирано от ищеца с правото на главно встъпилото лице. Тези права по своя предмет следва да са тъждествени. Следва да се отбележи, че не съществува само по себе си право на установяване на право на правоприемство. Правоприемството настъпва по силата на определен факт, с който правната норма свързва определени правни последици. В този смисъл всеки ищец следва да предяви свои субективни права, които твърди, че защитава в процеса. Главното встъпване е правна възможност, с която третото лице следва да защити свое субективно материално право, което счита, че му принадлежи. Субективните права на ищеца и на главно встъпилото лице по определение са несъвместими. Следва главно встъпилото лице да твърди субективно право, което изключва субективното

право на ищеца , за да може да се приеме допустимостта на главното встъпване. Но по отношение на предмета на делото следва да е налице тъждественост. Ето защо в случая следва да се извърши преценка за допустимостта на главното встъпване.

По всички изложени съображения настоящият съдебен състав намира, че следва да отмени определение № 4642 от 26.07.2017 г. по т.д. 1802/2016 г., Софийски апелативен съд, 9 състав и делото да се върне на Софийски градски съд.

Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 4642 от 26.07.2017 г. по т.д. 1802/2016 г., Софийски апелативен съд, 9 състав и

ВРЪЩА делото за продължаване на производството по него.

Определението не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:

191

10.05

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

14-06-2011

Рез. № 54925

ДО
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
ТЪРГОВСКО ОТДЕЛЕНИЕ
15-ти състав
ПО Т.Д. 1806/2010Г.

МОЛБА

От Мустафа Алиш Хаджи, в качеството си на Главен мюфтия,
представляващ „Мюсюлманско изповедание“, рег. по ф.д. 1659/2003г.
на Софийски градски съд със седалище и адрес на управление: гр.
София, ул. „Братя Миладинови“ № 27

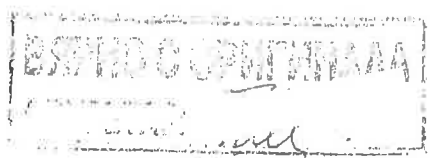
Уважаеми градски съдия,

На основание чл. 233 ГПК „Мюсюлманско изповедание“ се
отказва от иска по настоящето дело.

С уважение

Главен мюфтия

Мустафа Алиш Хаджи

Н
рия
у ли
ржа
я щ
....
...
дат
4€
гта
зв
ст
и
тр
съ
и
о
д
ля
з
т
и
в
и
о

ОПРЕДЕЛЕНИЕ - 270 №...../ 06.02.2012г.

Софийски апелативен съд, ГК 8 състав, в закрито заседание, в състав:

Председател: Иванка Ангелова
Членове: Любка Андонова
Александър Цонев

Като разгледа докладваното от съдия Цонев частно гражданско дело 414 по описа за 2012г., взе предвид следното:

Производството е по чл. 274 ГПК и е образувано по ч.ж. с вх.№ 65456/11.07.2011г..

С определение от 16.06.2011г., постановено по гр.д. 1806/2010г., СГС ТО 6-15 ъстав е прекратил производството по делото поради отказ на основание чл.233 ГПК.

Срещу това определение е подадена частна жалба от ответника, с която се иска отмяна на определението. Излагат се доводи, че отказът е направен от лице без представителна власт.

Частната жалба е неоснователна. Видно от удостоверение на СГС от 04.05.2011г., представляващ Мюсюлманското изповедание е Главният мюфтия Мустафа Алиш Хаджи. Отказът от иска е направен именно от представителя на Мюсюлманското изповедание, поради което съдът е бил десезиран и правилно делото е прекратено.

Неоснователно е възражението на ответника, че изборът на Мустафа Хаджи се обжалва пред съда. Наличието на висящ спор относно избора на Главен мюфтия, не ограничава представителната власт на вписания такъв. Дори да бъде отменено решението за избор на Главен мюфтия, заличаването на вписването има действие занаяпред, поради което извършените сделки от вписания представител имат действие за представлявания- Мюсюлманското изповедание.

Воден от горното, САС

ОПРЕДЕЛИ:

Потвърждава определение от 16.06.2011г., постановено по гр.д. 1806/2010г. на СГС ТО 6-15 състав, с което е прекратил производството по делото поради отказ от иска, на основание чл.233 ГПК.

Определението може да се обжалва пред ВКС в 1- седмичен срок от връчването, при условията на чл.280 ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВ

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

Изх. № т.д. № 1806/10 г.
ТО, VI-15 състав
26.07.2018 г.

СЪДЕБНО УДОСТОВЕРЕНИЕ

Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-15 състав, т.д. № 1806/10 г. с настоящето удостоверява, че предмета на т.д. № 1806/10 г. на СГС, VI-15 с-в е чл. 124, ал. 1 ГПК във вр. с Параграф 4 от ПЗР на ЗВ, страни по делото са МЮСЮЛМАНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ като ищец и МЮСЮЛМАНСКО СУНИТСКО ХАНЕФИТСКО ИЗПОВЕДАНИЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ като ответник. Делото е приключило с определение № 3317 от 16.06.2011г, с което съдът е прекратил производството по делото поради отказ от иска, на осн. чл. 233 ГПК.

Настоящото да послужи пред Софийски градски съд.

Л Л
.....
П. ТЕОДОСИЕВ
СЪДИЯ

ИЗГОТВИЛ:
Е. КАЛОЯНОВА, СЕКРЕТАР ..... ТО

2. Наложени обезпечителни мерки върху имуществото и започнало принудително изпълнение

Изясват се наложените обезпечителни мерки по вид, номер и дата на изпълнителния титул, размер и вид на задължението, за които са наложени обезпечителни мерки.

ИМА ОБРАЗУВАНО ИД № 22090006841/2009Г С ОБЩ РАЗМЕР НА ЗАДЪЛЖЕНИЕТО ОТ 8114009,38ЛВ
ИМА НАЛОЖЕНИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ-ЗАПОР НА БАНКОВИ СМЕТКИ, ВЪЗБРАНА НА ИМОТИ, ЗАПОР
НА МПС
НЯМА РАЗСРОЧВАНЕ

Настоящото се издава във връзка с Изпъл.делю № 2018-853-04-00309, образувано въз основа на
Изпълнителен лист издаден на 2017-03-15 от ГРАДСКИ СЪД СОФИЯ.

Настоящото се издава по данни на ТД СОФИЯ, офис ВЪЗРАЖДАНЕ, актуални към 07.08.2018 год.

ОРГАН ПО
ПРИХОДИТЕ

Общо главница 19673,25

Общо лихва 826,74

Общо: 20499,99 Код за плащане 581111 IBAN :BG77UBBS88888688845500
ТБ : ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН : .....

Универсален пенсионен фонд 120 02 01.06.2018 - 30.06.2018 220021806440934 581111 17.07.2018 Декларация - образец Б

Универсален пенсионен фонд - Лихва 0 07 01.06.2018 - 30.06.2018 220021806440934 581111 17.07.2018 Декларация - образец Б

Универсален пенсионен фонд 11 551 84 01.06.2018 - 30.06.2018 220021806440934 581111 17.07.2018 Декларация - образец Б

Универсален пенсионен фонд - Лихва 41 72 01.06.2018 - 30.06.2018 220021806440934 581111 17.07.2018 Декларация - образец Б

Общо главница 11571,86

Общо лихва 41,79

Общо: 11613,65 Код за плащане 581111 IBAN :BG23UBBS8888892830100
ТБ : ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН : .....

111 8 114 009 3

Общо главница 8114009,38

Общо: 8114009,38 IBAN :BG09UBBS88883322943300
ТБ : ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН : .....

Общо задължение 8 249 461,40

Общо главница 50370,03

Общо лихва 1519,01

Общо: 51889,04 Код за плащане 110000 IBAN :BG8608088888188844500

ТЪ : ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН : .....

ДОО - Лихва	2,31	01.10.2014 - 31.10.2014	020021409579947	551111	17.11.2014	Декларация - образец Б
ДОО	103,24	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806440934	551111	17.07.2018	Декларация - образец Б
ДОО - Лихва	0,37	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806440934	551111	17.07.2018	Декларация - образец Б
ДОО - Лихва	2 765,45	01.11.2014 - 30.11.2014	220021410651420	551111	13.12.2014	Декларация - образец Б
ДОО	48 403,13	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806504950	551111	19.07.2018	Декларация - образец Б
ДОО - Лихва	174,80	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806534950	551111	19.07.2018	Декларация - образец Б

Общо главница 48506,37

Общо лихва 2942,97

Общо: 51449,34 Код за плащане 651111 IBAN :BG1708088888588845400

ТЪ : ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА КЛОН : .....

Здравно осигуряване - Лихва	0,36	01.09.2014 - 30.09.2014	057021406760904	551111	20.10.2014	Декларация - образец Б
Здравно осигуряване	50,77	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806440934	551111	17.07.2018	Декларация - образец Б
Здравно осигуряване - Лихва	0,22	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806440934	551111	17.07.2018	Декларация - образец Б
Здравно осигуряване - Лихва	754,63	01.10.2014 - 31.10.2014	22002140959033	551111	20.11.2014	Декларация - образец Б
Здравно осигуряване	19 013,45	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806534950	551111	19.07.2018	Декларация - образец Б
Здравно осигуряване - Лихва	70,83	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806534950	551111	19.07.2018	Декларация - образец Б

НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ

ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ СОФИЯ

ЕИК по БУЛСТАТ 1310621830221

Изм. № 220371831621053/07.08.2018г.

УДОСТОВЕРЕНИЕ

за наличие или липса на задължения и обезпечителни мерки

Във връзка с постъпило съобщение/искане вх.№ 2217И0149102/10.07.2018г.

виждаме, че
Александър Дачев
 ЧЛЕН В СЪДЕЛЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ
 Рег. №853
 Вх. № 22355
 08.08.18г.

МЮСЮЛМАНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ /религиозна институция/

ЕГН/ДНЧ/Служебен № от регистъра на НАЛ

ЕИК по БУЛСТАТ

121526008

Адрес за кореспонденция

Адрес по чл 8 от ДООК

обл.София - град, общ.Столична, гр.СОФИЯ, ул. БРАТЯ МИЛАДИНОВИ № 27

1. Има следните задължения:

Вид задължение	Размер	Период	Номер	Код	Дата	Вид документ
✓ Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения - Липса	383.70	01.11.2014 - 30.11.2014	220021410551400	110000	19.12.2014	Декларация - образци 5
✓ Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения	20 290.03	01.06.2018 - 30.06.2018	220321805534950	110000	19.07.2018	Декларация - образци 6
Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения - Липса	73.28	01.06.2018 - 30.06.2018	220021806014950	110000	19.07.2018	Декларация - образци 6
✓ Корпоративен данък от юридически лица с нестранен цел	15 000.00	01.01.2018 - 31.03.2018	220310098920	110000	20.03.2018	Годишна данъчна декларация по чл
✓ Корпоративен данък от юридически лица с нестранен цел - Липса	15 000.00	01.01.2018 - 31.03.2018	220310098920	110000	20.03.2018	Годишна данъчна декларация по чл 92 ал. 1 от ЗКПО
✓ Корпоративен данък от юридически лица с нестранен цел	15 000.00	01.04.2018 - 30.06.2018	220310098920	110000	20.03.2019	Годишна данъчна декларация по чл
✓ Корпоративен данък от юридически лица с нестранен цел - Липса	15 000.00	01.04.2018 - 30.06.2018	220310098920	110000	20.03.2018	Годишна данъчна декларация по чл 92 ал. 1 от ЗКПО
Наказателно постановление	30.00	01.01.2012 - 31.12.2012	14380-0004704	110000	17.08.2012	Наказателно постановление

Преброяване на населението и жилищния фонд в Република България 2011

НИИ
НАЦИОНАЛЕН
СТАТИСТИЧЕСКИ
ИНСТИТУТ

Начало

Сравнителни таблици по години на преброяванията

Преброяване 2011 окончателни резултати

Начало > Преброяване 2011 окончателни резултати > Население > Население по местоживеење, възраст и вероизповедание

Население по местоживеење, възраст и вероизповедание

Изберете област

Структура за страната

<Общо за България>

Вероизповедание	Общо	Възраст									
		0-9	10-19	20-29	30-39	40-49	50-59	60-69	70-79	80+	
Общо	5 758 301	4 118 666	5 042 233	7 457 566	8 479 944	8 116 558	8 415 576	7 941 105	5 469 980	2 541 183	
Източноправославно	4 374 135	2 465 575	3 440 227	5 386 223	6 352 267	6 215 933	6 587 775	6 478 815	4 608 859	2 206 011	
Католическо	48 945	2 316	3 470	6 148	6 961	7 509	8 008	7 303	5 155	2 075	
Протестантско	64 476	5 394	8 495	9 925	12 001	9 201	7 873	6 122	3 779	1 686	
Мюсюлманско-сунитско	546 004	45 426	63 573	82 885	83 391	81 401	78 104	61 507	37 026	12 691	
Мюсюлманско-шиитско	27 407	1 982	2 949	4 112	4 142	4 182	3 813	3 464	2 099	664	
Москолманско	3 728	197	359	595	533	683	560	461	278	62	
Арменско апостолическо	1 715	60	92	164	188	195	278	331	229	178	
Израелитяно/юдаизъм	706	21	28	75	95	58	110	143	66	110	
Друго	9 023	369	900	1 786	2 000	1 507	1 072	750	446	193	
Няма	272 264	27 060	30 074	40 968	43 577	37 244	36 980	30 670	17 733	7 958	
Не се самоопределя	409 898	82 466	50 266	60 475	59 789	48 085	46 003	35 539	19 310	7 965	

.. Данните са конфиденциални съгласно Чл. 25 от Закона за статистиката

Майчин език

- Българският е майчин език за 5 659 024 души, или 85.2% от населението. Турският е майчин език за 605 802 души, или 9.1% от лицата, отговорили на този доброволен въпрос. Ромският е майчин език за 281 217 души, или 4.2%.
- Връзката между етническото самоопределение и самоопределянето по майчин език е силно изразена. Най-еднородна по майчин език е българската етническа група - сред лицата, отговорили и на двата въпроса за етнос и майчин език, 5 571 049 (99.4%) посочват българския за майчин език, 15 959 лица (0.3%) - турския, 7 528 лица (0.1%) - ромския, и 7 511 лица (0.1%) - друг.
- Сред самоопределилите се към турската етническа група за 96.6%, или за 564 858 души майчин език е турският, а за 18 975 души от тях, или за 3.2% майчин е българският език.
- Ромската етническа група по майчин език се разпределя по следната структура: 272 710 души, или 85.0% са посочили ромски за майчин език; 24 033, или 7.5% - български; 21 440, 6.7% - турски; 1 837 души, или 0.6% - румънски.

Вероизповедание

- Вероизповеданието е въпросът, на който делът на неотговорилите лица е най-висок - 21.8%, като отново най-висок е делът на младите възрастови групи и на неотговорилите в областите София (столица), Пловдив и Варна.
- Лицата, самоопределили се към източноправославното християнско вероизповедание, са 4 374 135 души, или 76.0% от лицата, отговорили на въпроса. Католическото вероизповедание са посочили 48 945 души, протестантско - 64 476 души, съответно 0.8 и 1.1% от отговорилите. Мюсюлманско вероизповедание имат 577 139 души, или 10%. От тях мюсюлманско сунитско е вероизповеданието на 546 004 души, мюсюлманско шиитско - на 27 407 души, и 3 727 души са записали само мюсюлманско вероизповедание. Други вероизповедания изповядват 11 444 души или 0.2% от отговорилите. Нямаат вероизповедание 272 264 лица (4.7%) и 409 898 (7.1%) не се самоопределят.

Семейно положение

Най-общата тенденция в структурата на населението по семейно положение за изминалите 10 години се изразява в намаляване на дела на женените/омъжените лица за сметка на неженените/неомъжените лица и на лицата в съжителство без брак:

- Два пъти се увеличава делът на лицата, които живеят в семейно съжителство, без сключен юридически брак - от 4.0% през 2001 г. той достига близо 8.0% през 2011 година.
- От всички съжителства без брак 70.0% са сред младите възрастови групи от 16 до 39 години. С увеличаване на възрастта този дял намалява и сред населението на 40 - 49-годишна възраст той е 16.0%, а сред лицата над 50-годишна възраст - 14.0%.